

Dolors Bassa. Exconsellera de Treball, Afers Socials i Famílies

“Tinc la sensació de ser un dels caps de turc d'un escarment”

Laura Borràs. Cap de llista de Junts per Catalunya al Congrés

“No hem vingut a fer partidisme, hem vingut a salvar el país”

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 5 de novembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15171 - AVUI / Any XLI. Núm. 14041 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-19

Rei no grat

PROTESTES • Felip VI visita Barcelona protegit per un fort dispositiu policial que intenta aïllar-lo de les mostres de rebuig

Barcelona debatirà retirar el Palauet Albéniz al monarca

DISCURS • El monarca posa com a exemple la convivència a Catalunya i alerta que no hi cap “ni la violència ni la intolerància”

Una manifestació de protesta va donar la benvinguda a Felip VI, ahir a Barcelona ■ ORIOL DURAN

Pedro Sánchez revela que reintroduirà al Codi Penal el vet al referèndum

Catalunya acapara el debat electoral espanyol

Cs vol que es declari il·legal l'acampada a la plaça Universitat

Trasllada la qüestió a la Junta Electoral

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

Vall d'Hebron

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúdia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel Clara Simó

'El duque de Alba'

A Bèlgica estan terroritzats. Tot-hom s'ha ficat a casa, i ningú no va al treball o a les aules. L'amenaça que els tenalla és immensa, i, al crit de "Torna el duque de Alba!", ho tanquen tot amb pany i forrellat. La causa és l'amenaça de la Carmen Calvo, que ha dit que el govern espanyol s'enfadaria amb el belga si no tornen Puigdemont. Pobra gent! Com deuen estar passant-ho!

A sobre la Carmen Calvo els recordava que a Espanya "tienen la democracia más profunda, más intensa y más antigua de todo el mundo".

A més a més un jutge que es diu Lesmes vol mà de ferro contra els independentistes, a qui acusa de ser d'extrema dreta. No, no, no el 155: es tracta de suprimir les autonomies, que no existien en època de Franco, per tant, deuen ser dolentes en essència.

És tan pleníssima, la democràcia espanyola, que les opinions contràries al poder són caca de la vaca, i que no acatar l'*statu quo* és propi de terroris-

tes i de violents, i per això l'Estat té dret a desfer-se'n, per qualsevol procediment.

No fa falta saber molta "anàlisi del discurs" per entendre que si un parlant, cada cinc segons, fa servir les paraules democràcia i Constitució és que coixeja de totes dues coses. Perquè a la *Sagrada Constitució* es diu que hi ha dret a manifestació. I a la diversitat d'opinions.

Diuen, també, uns éssers tan intel·ligents com Aristòtil, que l'independentisme ha portat l'extrema dreta. No, no: l'extrema dreta ja hi era: els franquistes que van gaudir d'una còmoda transició.

Els estudiants, els sindicats, la majoria de la població a Catalunya van tots a una, com els Tres Mosqueters (que per cert eren quatre), i la policia... Ja ho va dir Joan Fuster: "Les policies de tot arreu no han estat creades per defensar el poble, sinó per defensar el poder." Tanmateix, estem passant-ho tan malament que només tenim una solució: anar al Gran Teatre del Liceu i refrescar-nos amb una *zarzuela*. Diu que hi pots entrar dret, que no cal que t'agenollis a l'entrada.

És tan 'pleníssima', la democràcia espanyola, que les opinions contràries al poder són caca de la vaca

La vinyeta

Fer

Ombres

Imma Merino

Un jutge contra un "subsistema policial"

El jutge jubilat Ramiro García de Dios (Palma de Mallorca, 1946) va ser entrevistat dissabte passat al programa FAQs i des d'aleshores circulen les seves declaracions tan clares i contundents sobre la condescència de molts jutges espanyols davant les actuacions del que anomena el "subsistema policial" que, relacionat sobretot amb els cossos antidisturbis, "manté un fil conductor amb la policia de la dictadura". Entre les seves declaracions són especialment celebrades aquelles que defineixen tres jutges malauradament ben coneguts. De Grande-Marlaska va dir-ne que és un jutge antigarantista, autoritari i de mentalitat policial que, essent mediocre, ha ascendit per la seva connivència amb la policia; a Carlos Lesmes va retratar-lo com un jutge al servei de l'Estat i que reparteix nomenaments per complaure la partitocràcia, de manera que ha contribuït encara més a la degradació del CGPJ; i, finalment, pel que fa a Manuel Marchena va afirmar que és capaç de posar aparent música jurídica a qualsevol lletra, exemplificant-ho amb la "sentència del procés":

“El jutge jubilat Ramiro García de Dios diu que la policia és capaç de falsificar proves i que calen jutges que desconfiïn dels informes policials

“A la lletra de l'A *por ellos* hi ha posat música jurídica; crec que amb això ho he dit tot.”

En tot cas, García de Dios, membre de Jutgesses i Jutges per la Democràcia, va dir més coses, com ara que existeix un "sadisme policial", que, com s'ha vist recentment a Barcelona, va en contra de la integritat moral de persones: "se'ls donen cops de peu per

humiliar-les". També que, lamentablement, la policia és capaç de falsificar proves que poden passar com a verdares si un jutge no adopta una sana desconfiança davant dels informes policials. He llegit que llàstima que jutges com ara García de Dios parlin quan estan jubilats. Em sembla injust perquè, més que les paraules, compta la seva actuació com a jutge. No és per res que, quan es va jubilar, van festejar-ho alguns policies de Madrid, on, des del jutjat d'instrucció número 6, va intentar controlar els "excessos" policials i, de manera particular, el tracte a les persones recluses al Centre d'Internament per a Estrangers d'Aluche. M'hauria agradat saber què opina García de Dios, que creu que el sistema judicial és bel·ligerant amb els més desvalguts, del fet que la jutgessa María Lozano hagi arxivat novament a Ceuta el cas Tarajal desestimant l'acusació particular d'ONG contra 16 guàrdies civils que, a la matinada del 3 de febrer del 2014, van disparar pilotes de goma a persones que intentaven arribar nedant a la costa espanyola: 15 van morir ofegades.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/xetjz5>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

El llaç groc

Ni les protestes a fora, ni la crema de fotografies, ni el blindatge policial, ni el buit institucional. De l'acte electoral del rei d'ahir jo em quedo amb la imatge d'un dels premiats, el matemàtic Xavier Ros-Oton, pujant dalt l'escenari amb un llaç groc. I amb la imatge del rei (i la reina, i les filles, és clar) empassant-s'ho. No el conec, jo, Xavier Ros-Oton, aquest professor de l'Institut de Matemàtiques de la Universitat de Zuric (Suïssa). I saber que ha centrat les seves investigacions en el camp de les equacions en derivades parcials em fa sentir encara més ignorant del que em sento habitualment. Però confio que un dia arribarem a saber les pressions que devia rebre ahir (no en dubtin, que en va rebre) per treure's el llaç de la solapa. Sé d'algun altre cas, no pas d'ahir (no me'l facin explicar), en què la casa reial no va permetre, de cap manera, que un guardonat pugés dalt

“De l'acte electoral del rei d'ahir, em quedo amb l'escena d'un dels premiats

l'escenari amb un llaç groc. El rei, però, ahir se'l va haver d'empassar. No pas per *talante*, (que no sé si en té) sinó, intueixo, perquè devia saber que era pitjor retirar un guardó a darrera hora que passar una mala estona. Ja ho veus, Felip, Felipe VI, això és el que passa a Catalunya. Que l'únic guardonat dels premis Princesa de Barcelona (ai, perdó, que és de Girona, però allà no us volen) pugés a l'escenari amb un

llaç groc, alguna reflexió us hauria de provocar. En vàrem parlar molts anys enrere, quan vàreu presentar oficialment la Fundació Príncep de Girona i ens vàreu demanar complicitats. En teníem, però el 3 d'octubre del 2017 les vàreu destruir. I el que va passar ahir és una metàfora de tot plegat. Potser, encapsulats com estàveu per un cordó policial, no us en vàreu adonar. Però no vàreu omplir el Palau de Congressos, a fora s'hi cremaven fotos vostres, molts dels encorbatats no tinc clar que no hi vinguessin *forçats* (segur que passàveu llista) i a fora hi havia un munt de gent empenyada (perdó per l'expressió) per la sentència de l'1-0. Els premis van anar molt bé (la filla escriu molt bé, per cert, per tenir només catorze anys), però una cosa és el que passava a dins (en aquest encoixinament que us porten) i l'altra, el que passa a fora. Però això em sembla que ja ho sabeu.

EDITORIAL

El blindatge de Felip VI

■ L'acte de l'entrega dels premis Fundació Princesa de Girona no serà notícia pel talent de les cinc persones premiades aquest any, ni per ser la desena edició dels guardons, ni per la feina de promoció que fa la fundació, ni per la suposada contribució de la casa reial a aquesta feina. Ho serà pel rebuig que provoca la presència del rei Felip VI a Catalunya, ho serà pel divorci entre la monarquia i la societat catalana, reflectit tant en la protesta popular al carrer, en el caràcter quasi furtiu de l'arribada reial a Barcelona o en l'enorme blindatge policial, i ho serà per la inoportunitat d'aquest acte en plena campanya electoral.

El rei sap que una part molt majoritària de la societat catalana ja no amaga el seu republicanisme militant; en part perquè és l'evolució natural d'una societat moderna i radicalment democràtica davant una institució antiquada i imposada 'de facto' per l'antic règim; en part perquè la seva participació en el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat amb el discurs del 3-0 de 2017 va marcar la distància insalvable entre el projecte democràtic d'una societat que vol exercir el dret a decidir el seu futur i una institució que avala l'ús totalitari de la força i de totes les eines de l'Estat per reprimir la població i l'exercici d'aquest dret.

Mantenir aquest acte, i la connotació política que comporta, en aquest context de tensió i indignació social i en aquestes dates de campanya electoral, quan justament des de totes les instàncies possibles es fan crides a la calma per desescalar el conflicte, no només era innecessari, sinó que és clarament irresponsable i un acte de provocació, que només té sentit per fer visible, aquí i també a Espanya, la immutabilitat de l'"statu quo" i també la seva supèrbia.

De reüll

Eva Garcia Pagán

Treballant el futur

La nova direcció de la Cambra de Comerç de Barcelona va presentar la setmana passada les línies mestres del seu pla de treball de futur. El dibuix de l'economia que volen per a Catalunya no per ara, que també, sinó per als anys 2030 i 2040, que estan a tombar la cantonada. La recepta inclou alguns ingredients coneguts, com són la internacionalització, innovació, creativitat, economia digital i empremadoria; però tocant de peus a terra. En el camp de la internacionalització, per exemple, assumeixen les dificultats que té la petita i mitjana empresa, base del teixit empresarial català, per sortir a l'exterior a vendre, però proposen noves formes de col·laboració entre empreses que poden aportar un major benefici. Quedar-se només a Espanya ens limita i tant és des de quin punt de vista es miri, ja sigui des del nacionalisme o de l'internacionalisme.

L'equip de Joan Canadell a la Cambra de Barcelona ha aprofitat ja els pocs mesos al capdavant de la institució per definir com ha de ser el nou model econòmic de país; una feina que no sé si s'hauria vist d'igual manera amb la resta de candidats. A les cambres, diu Canadell, els toca explicar com generar riquesa al país "i als polítics amb la societat civil els tocaria decidir i explicar com això s'ha de redistribuir". El primer pas de la feina de futur està fet. Ara els falta (ens falta) fer més passos a la resta.

Les cares de la notícia

REI D'ESPANYA

Felip de Borbó

El rei fa el desentès

El monarca espanyol fa el desentès i ve a Catalunya a entregar uns premis, sabent que Catalunya és republicana, que la seva hostilitat en el discurs del 3-0 té conseqüències i que la salvatge sentència del Suprem ha encès gran part de la societat. El rebuig és directament proporcional a la seva supèrbia.

ESCRIPTOR

Lluís-Anton Baulenas

Amb lectors fidels

Amb trenta anys de carrera literària a les espatlles, Lluís-Anton Baulenas ens presenta *Els camins de la Rut*, la novel·la que significa el seu retorn a Proa. Autor amb lectors fidels, Baulenas proposa la història de dues dones, mare i filla, que ens traslladen als experimentals anys setanta.

PRESIDENT DE L'EXTREMADURA

Manuel Franganillo

Lliçó de respecte

A alguns periodistes extremenys la catalanofòbia els va fer perdre el nord davant les preguntes en català a l'entrenador del Girona. La reacció oficial de l'Extremadura ha estat exemplar, defensant la llibertat d'expressió en qualsevol llengua al seu estadi i felicitant el Girona amb unes paraules en català.

Tal dia com avui fa...

1 any

Sense reversió

La despesa de la Generalitat encara està per molt per sota de la que hi havia el 2010 i les inversions són un terç de les d'aquell any.

10 anys

Fusió de caixes

Les negociacions per la fusió de Caixa Penedès i Caixa Laietana, les dues úniques que fins ara no participaven en cap projecte, estan molt ben encarrilades.

20 anys

Tipus d'interès

Els tipus pugen al 3% a la zona euro per "mantenir el creixement sense inflació". Consumidors i bancs vaticinen que els crèdits no pujaran gaire.

Full de ruta

Ferran Espada

Referèndum multinacional

Els partits unionistes espanyols acostumen a situar els referèndums del Quebec i d'Escòcia com a excepcions en el món occidental. Obliden tot sovint altres casos, com el recent referèndum de Montenegro, que el 2006 va permetre la independència d'aquest territori de Sèrbia; el més antic, del 13 d'agost de 1905, que va donar la independència a Noruega respecte de Suècia, o la separació que van acordar Txèquia i Eslovàquia el 1993. Ara resulta evident l'emergència actual d'aquesta exigència en moltes nacions sense estat d'Europa. Amb el lema "El futur d'Escòcia en mans dels escocesos", la primera ministra Nicola Sturgeon ha obert la campanya per posar en marxa un segon referèndum justificat pel Brexit. El primer ministre britànic, Boris Johnson, ja l'ha rebutjat, però, a l'espera del resultat de les eleccions de desembre, caldrà estar atents a l'evolució d'aquest conflicte i a la determinació escocesa de tirar endavant la nova consulta. Perquè podria ser el moment propici per materialitzar un front internacional europeu a favor del dret a l'autodeterminació en què Catalunya i Escòcia fessin pinya, sense que sigui descartable l'afegit del País Basc si la pressió popular tomba les reticències del PNB d'obrir aquest meló. La possible incorporació de Còrsega –on ara mateix governa les institucions de l'illa la coalició de nacionalistes i independentistes liderats per Simeoni i Talamoni– portaria la qüestió a un tercer estat europeu, França. I no es pot oblidar que malgrat el jacobinisme francès, la República ja prepara un segon referèndum d'independència a Nova Caledònia pel 30 d'agost o el 6 de setembre de 2020. Sense oblidar altres casos com el de les Illes Fèroe a Dinamarca. Que els governs i parlaments de diverses nacions sense estat de tres o quatre grans estats europeus projectessin de forma conjunta i efectiva la reivindicació popular del dret a l'autodeterminació podria suposar un terratrèmol polític que apel·laria directament al conjunt de la Unió Europea. Pensar, doncs, en un front de nacions sense estat que intenti forçar un acord global que reguli l'exercici de l'autodeterminació en territori europeu potser no és una quimera, i posaria en un complicat compromís internacional aquells estats que pretenguessin continuar negant unilateralment aquest dret als pobles que l'integren.

Tribuna

Josep Milà i Albà. Arquitecte

Una més

Els que el 6 de desembre del 1978, amb cert grau d'ingenuïtat juvenil, vam votar no a la Constitució, no ens equivocàvem tant. Semblava que amb la mort del dictador ja era suficient, sense veure que allò (la Constitució) era una arma de doble tall. Els drets que pregona han estat falsos. L'accés a l'habitatge n'és un. El traspàs de competències de l'Estatut és com una pantomima, l'Estat sempre ha mantingut el poder en el règim jurídic del sòl i el seu valor. Quan des del Parlament s'ha legislat de forma propra al bé social, el govern espanyol ha aplicat un dels seus esports preferits, recórrer davant del TC contra qualsevol llei catalana, aplicant un "se me'n fot" al contingut d'aquesta. Ha prevalgut l'orgull, per sobre del bé comú. La llei contra la pobresa energètica, la d'impostos als habitatges buits, la d'emergència habitacional, en són exemples.

L'HABITATGE SOCIAL no ha evolucionat. La terminologia "protecció oficial"

ve d'una llei del 24 de juliol de 1963 redactada amb l'objectiu de fomentar l'adquisició en contra del lloguer. Els promotors, addictes al règim, no tindrien l'obligació de mantenir els edificis que mal construïen i alhora, en un règim procliu a pocs drets i molts favors, aquest tenia una massa de ciutadans propietaris hipotecats i controlats. Que els governs del PP no ho canviessin es podia entendre; dels del PSOE, millor no comentar.

AVUI LES LLEIS que regeixen la protecció oficial no asseguren accessibilitat. El planejament, per si sol, tampoc ho resol. Una hipotètica reserva d'un 50% d'habitatge protegit en un sector és una solució tèbia; primer, bona part serà de promoció privada i no s'executarà fins que no s'assegurin els beneficis corresponents; segon, els possibles adquirents, hauran d'assumir una hipoteca a la qual no arribaran. Per a més perversitat, encara és vigent que al cap d'uns anys els habitatges deixin de ser pro-

tegits i passin a formar part del negoci immobiliari.

A CATALUNYA s'han fet moltes provatures. Les ARE (àrees residencials estratègiques) no han funcionat. El 30% de reserva a la ciutat de Barcelona, està supeditat a la iniciativa privada. El pla territorial sectorial de l'habitatge i el decret de mesures urgents van ser retirats del ple del Parlament per manca de consens, pendents de "l'alta política" i amb el risc que a Madrid no els agradi. La llei de limitació de preus de lloguer es va votar en contra, com a eina de futur intercanvi polític. Hi ha, però, experiències de noves fórmules d'accés com la masoveria urbana, la cessió d'ús, el dret de superfície, però amb la gran dificultat que els seus projectes arrenquen amb el mateix valor del sòl del mercat especulatiu. La bondat d'aquestes provatures sempre està subordinada a les lleis estatals de regim del sòl i de protecció oficial. Cal que ens en desmarquem i, de pas, els canviem el nom.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Carta per al conseller Chakir El Homrani

■ Som una parella de Girona de gairebé 50 anys amb dos fills, el petit, de 13 anys, amb pluridiscapacitat. El cas és que vàrem fer un gran esforç econòmic canviant el cotxe i adaptant-lo per poder-hi portar el nostre fill que va amb cadira de rodes, i per recuperar-ne una part vam tramitar la prestació d'atenció social (PUA 2018) de la Generalitat de Catalunya i a hores d'ara encara restem en espera de cobrar la part que ens pertoca i ens diuen que no saben quan ens ho podran pagar. Nosaltres comptàvem amb aquests diners per poder comprar una cadira de bany i tramitar-la en el PUA 2019, així que hem hagut de renunciar forçosament a la prestació per no poder pagar-la.

Fa massa temps que no podem banyar el nostre fill en

condicions, ja no podem, portem molt de desgast per la situació, ens fem grans i el nostre fill també. És molt injust que només en puguin gaudir les famílies que s'ho poden pagar, ja que s'ha de presentar la factura per poder tramitar l'ajuda. Necessitem que en prenguin consciència per totes les famílies que es troben en situacions similars i que responguin.

FAMÍLIA TUSET I SERRET
Girona

Bombolla política

■ Quan notem que alguna activitat està sortint de mare la identifiquem qualificant-la de "bombolla", que podria ser l'espai tancat on tota raó social s'ofega amb la toxicitat de l'especulació, és a dir, l'enriquiment com a absolut objectiu final. La bombolla més coneguda pel fet de ser la més visible i socialment inad-

missible, és la bombolla immobiliària.

Ara se n'infla una altra, la política, i ho fa sense control, cegament atada per governants, polítics i, segons les circumstàncies, pels mitjans de comunicació. La negociació és engolidada per la pugna per accedir al poder, però sol, sense lligams, no hi ha temps per parlar, només s'ha de manar, per això es tornen a convocar eleccions i que cada un dels representants polítics baladregi desafortadament les seves consignes, convinguin o no a les necessitats socials de la ciutadania.

De fet, a tots ells, poc sembla que els importi la ciutadania quan l'únic discurs generalitzat és el de l'advertència, l'amenaça i el càstig dirigits a la gent que, existint com a poble i terra, clama ser escoltada per aquells que, omnímodament imperials, volen que es dilueixi,

que desaparegui. Tanmateix aquesta actitud té un nom ben conegut. Si veritablement els importés l'Estat, estariem ara en període electoral? No. Si els importés, ara estariem governats per un govern d'esquerres –que ideològicament mostren comprensió per les classes obreres– i tindriem en marxa el que fa falta per augmentar l'empresa i el treball, millorar estructures, obrir-nos a les noves tècniques i deixar-nos d'orgulls "patrios", enyorances de poders absoluts, signes i banderes nascuts d'il·legalitats anteriors.

En lloc d'això, tenim els altres ben desperts i els seus signes alçats i un president en funcions que evidencia desorientació, absurdament immòbil, absurdament desconnectat, absurdament apoderat. Qui ens porta l'esperança?

MIQUEL OLAYA GALCERAN
Barcelona

La frase del dia

“El rei, imposat pel franquisme, no pot tenir cap privilegi a Barcelona”

Marcel Mauri, VICEPRESIDENT D'ÒMNIUM CULTURAL

Tribuna

Jaume Nolla. Periodista

‘Gandhitis’

Una part de la societat catalana (no en sabia dir la quantitat) pateix un trastorn delirant que podríem batejar amb el nom de “gandhitis infantiloides” i que té dos probables punts d’inici.

El cinema n’és un. El famós biopic protagonitzat per Ben Kingsley ha fet creure a diverses generacions cànides que el pilar bàsic de la campanya nacionalista índia contra el domini colonial britànic era una mena de sant baixat del cel i que la seva no-violència fou l’artífex de la independència índia.

La literatura n’és una altra. Fins no fa pas gaire, totes les seves biografies eren simples panegírics. La imatge pacífica transmesa des de l’estat indi i la cultura popular té uns components mítics molt allunyats de la realitat d’un noi de casa bona que va bastir al seu voltant un halo de misticisme.

Si no volem cometre errors ni tergiversacions històriques, cal reexaminar els grans personatges del passat, recent o remot, tot acceptant-ne la part bona, alhora que les accions poc honorables.

És cert que no sempre podem trobar en la història antecedents de les nostres perspectives polítiques actuals. Però, en podem fer analogies o comparatives? Segur que la impostura de la lluita no violenta de Gandhi és un ideal a seguir per assolir la independència del nostre poble?

Hi ha veritats incòmodes de la vida de Gandhi. N’expliquem algunes històricament comprovades, obviant les famoses cartes enviades a Hitler encapçalades amb un “estimat amic”. Obviant que recomanava als britànics deixar-se envair com xaiets per l’Alemanya nazi. Tots en podem dilucidar el perquè.

Els anys passats a Sud-àfrica són escandalosos. Els seus defensors diuen que el jove Gandhi, amb el pas del temps, esmena certs errors comesos aleshores. Però fent un repàs cons-

cient a tota la seva vida, hi seguim trobant prejudicis de tota mena en actituds i paraules.

Gandhi va seguir sempre els postulats racistes del segle XIX: tracta els negres sud-africans de dropes i els altres indis que estaven en castes inferiors a la seva, el 1895, els titlla d’ignorants que ni tan sols no servien ni per votar.

I tot i patir diverses discriminacions, el 1903 diu sense embuts: “...la raça blanca de Sud-àfrica hauria de ser la raça predominant”. Després, tornat a l’Índia, no canvià de parer, només d’enemic.

El 1906, al Transvaal, Gandhi posa per primer cop en pràctica el seu mètode de la resistència passiva no violenta quan els britànics obliguen els oriünds de l’Índia a registrar-se amb llurs empremtes dactilars.

El resultat: protestes amb milers d’indis empresonats (Gandhi inclòs, tot i no durar gaire a la cancri), fuetejats i afusellats. A causa de pressions exteriors, el general sud-africà Jan Christian Smuts és obligat a negociar una solució amb Gandhi. El desenllaç: els indis rics i educats com ell donarien vo-

“Alguns dels nostres líders presumptament independentistes recomanen seguir el pensament de Gandhi en això de la resistència passiva

luntàriament les seves empremtes i la justícia no els perseguiria. Això va provocar la primera ira contra Gandhi entre els milers de persones que s’havien sacrificat per ell i que van continuar a la presó.

I aquesta només va ser la primera d’un seguit de manipulacions que el “gran home” feu a la població índia a Sud-àfrica i que, curiosament, no es veu a la pel·lícula. Un altre exemple: va donar suport als britànics en la construcció de camps de concentració on hi van morir 28.000 bòers (nens inclosos) i 20.000 africans.

Alguns dels nostres líders presumptament independentistes recomanen seguir el pensament de Gandhi en això de la seva resistència passiva, però no oblidem tampoc que molts dels seus companys nacionalistes no van estar mai d’acord amb les seves idees estranyes i confuses. Hipòcrita de llibre, predicava una cosa i, alhora, en deixava fer una altra.

Només cal recordar les paraules d’un dels seus més pròxims col·laboradors, Sardar Patel, el qual va dir, obertament, en plena segona guerra mundial: “...si s’assassina un anglès, la lluita no s’aturarà, afrontem-la amb coratge i, si cal, amb el preu de la violència”. Aquestes paraules no van ser mai censurades per Gandhi.

Per a alguns, les contradiccions del Mahatma no poden desbaratar una imatge de bondat. En la seva campanya a favor de la independència, va traïr moltes persones que també hi eren. De vegades, fins i tot, semblava anar d’acord amb els interessos imperialistes britànics. No veu el lector certs paral·lelismes amb algun dirigent nostrat?

Ens venen un pacifisme literari, rere el qual només hi ha frau i hipocresia. I com la guineu lul·liana ho fan amb una sola voluntat: ser independents, sí, però manant ells, igual com va fer aquell farsant indi i tota la seva camarilla.

De set en set

Enric Serra

El vot irracional

Es sondejos electorals costen de creure. Els dels centres oficials d’investigació sociològica perquè sempre de-

cantem els marges cap a l’opció política que els paga el sou. I els que encarreguen els mitjans de comunicació, perquè solen fer el mateix a favor de les majories ideològiques de les seves audiències o de qui els compra la línia editorial. Malgrat això, és evident que la tendència comuna de les enquestes publicades sobre els comicis espanyols de diumenge apunta a una victòria mínima, escassa, del PSOE que l’obligaria a continuar buscant pactes de governabilitat. La situació tornarà a ser la mateixa de fa uns mesos, doncs. I no podem esperar que aquestes previsions siguin desmentides per la saviesa i el sentit comú dels electors perquè –si tenen aquestes qualitats– és evident que no les exerceixen amb el vot. De proves n’hi ha un munt. Per exemple, el mateix fet que Pedro Sánchez continuï tenint opcions de ser l’epicentre de la política, en comptes d’enviar-lo als escons de les darreres files del Congrés de Diputats per la seva miopia política: l’exercici de la presidència gràcies a la moció de censura contra Rajoy només li ha servit per enlardar-se amb la qüestió de Catalunya i per demostrar la seva incapacitat de liderar consensos de govern, quan tot això s’ho podia haver estalviat si s’hagués quedat a l’oposició fins al 2020. I si algú vol una altra demostració de la irracionalitat del vot, només caldrà que, des de l’independentisme, algú faci cas als cants de sirena que ja bramen perquè es contribueixi a establir el govern que ens atonyina.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Cs vol aturar els estudiants amb l'ajut de la JEC

Pretén que la Junta Electoral declari il·legal l'acampada dels universitaris a Barcelona

Debat electoral dels caps de llista a TVE

Els candidats espanyols es conjuren contra l'independentisme i la qüestió catalana

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Escridassada i flames

CLAM Unes deu mil persones es concentren sorollosament al voltant del Palau de Congressos de Catalunya per protestar contra la presència reial **TENSIÓ** Els manifestants bloquegen l'accés d'alguns convidats a l'acte i cremen imatges de Felip VI

Òscar Palau
BARCELONA

Que el rei d'Espanya no és benvingut a Catalunya fa molt temps que se sap, especialment des del 3-O del 2017, perquè la seva popularitat està per terra a totes les enquestes i perquè hi ha mobilitzacions per fer-li-ho notar cada vegada que ve. Per si de cas no ho recordava, però, unes deu mil persones que van ocupar la Diagonal de Barcelona i es van repartir pel perímetre del Palau de Congressos de Catalunya, on va venir amb tota la família a lliurar els premis de la Fundació Princesa de Girona, li ho van tornar a fer saber ahir a la tarda i vespre amb una sorollosa concentració —com van fer milers més en altres protestes arreu del país—, coincidint, en plena campanya electoral per al 10-N, amb la seva primera visita després de la sentència contra els líders del procés. La mobilització, convocada per diverses organitzacions independentistes, va començar amb moments de tensió quan convidats a l'acte van voler accedir al recinte pel mig de la multitud, i va acabar amb diverses fogueres a base de retrats de Felip VI i alguns llençaments d'objectes als Mossos que impedièen el pas dels manifestants, que van emetre diversos avisos si bé al final no van arribar a carregar.

Tots els voltants de l'hotel Juan Carlos I, on estava allotjat Felip VI, estaven blindats ja des de la vigília —quan unes dues mil persones ja havien tallat la Diagonal coincidint amb l'arribada a Barcelona de

la família reial—, per centenars de policies per terra i aire, policies que ahir des de primera hora de la tarda van tornar a tallar l'avinguda i hi van fer un cordó, encapçalat al mig per la Brimo, per evitar que els manifestants s'atansessin al Palau de Congressos. Per si de cas, per cert, tenien a punt una de les noves tanques d'un metre d'alçada que han incorporat al seu material habitual, si bé al final no els va caldre estrenar-la.

Els convocats es van començar a concentrar a partir de quarts de quatre una mica més amunt de la Facultat d'Empresarials

Alguns col·lectius van retreure a l'ANC i Pínic que marxessin aviat

de la UB, amb nombrosos xiulets, cassoles i estris per picar-les, a més d'estelades, banderes republicanes i pancartes amb símbols contra la corona i lemes com "Guillotina per als sàtrapes" o "Els Països Catalans no tenim rei", aquesta duta per una delegació dels joves acampats a la plaça Universitat. Durant tota la tarda, a més, es van repetir crits com "Fora el borbó", "Fora les forces d'ocupació" o "Catalunya antifeixista". Entre la gent, convocada per l'ANC, els CDR—que abans ja havien muntat dues marxes des de Sants i les Corts que van confluïr a la Diagonal—, Pínic per la República o Poble Lliure, hi havia també una nodrida comitiva d'ERC, encap-

çalada pel portaveu a Barcelona Ernest Maragall, diversos diputats i candidats al Congrés com Joan Josep Nuet o Maria Dantas —al matí, el líder Gabriel Rufián ja li havia etzibat al rei que si volia venir a Catalunya a fer campanya es presentés a les eleccions—, i també de JxCat, amb la també candidata Míriam Nogueras, les diputades Aurora Madaula i Gemma Geis o el candidat al Senat, Roger Espanol.

Els convidats a l'acte havien de ser a lloc com a molt a les cinc, una hora i mitja abans de l'inici per qüestions de seguretat, i això va fer que molts es trobessin ja una multitud als accessos que els va barrar el pas, entre escridassades constants i fins i tot empentes i moments de tensió, també amb alguns policies. Entre els bloquejats, l'expresident de Societat Civil Catalana, Josep Ramon Bosch, o el regidor del PP a Barcelona Josep Bou, que va rebre insults i alguna escopinada en encarar-se als manifestants, que el van acusar de provocador. "No he pogut passar a un acte al qual estava convidat, això es diu qualsevol cosa menys acció democràtica... Trenta anys d'adoctrinament i ara patim tot això", va denunciar després. Precisament, un centenar de persones, entre elles representants del PP, Cs, Vox i SCC, es van concentrar al vespre a la plaça del Rei de Barcelona per mostrar el seu suport i "homenatjar" la monarquia espanyola.

En tot cas, la gentada acumulada va obligar els Mossos a recomanar als convidats que no entres-

sin per la Diagonal, i molts ho van fer per les instal·lacions del Reial Club de Polo i per accessos posteriors situats a l'avinguda Xile, punts per on els concentrats es van començar a repartir també en adonar-se'n, per mirar d'obstaculitzar-los igualment el pas.

Ja amb gairebé tothom a dins, o no, els xiulets i el soroll es van fer especialment eixordadors a l'exterior a les sis de la tarda, hora a partir de la qual es preveia que la família reial fes acte de presència al Palau de Congressos, i no van cessar fins al cap de més

de dues hores, durant les quals més gent també es va moure cap a l'avinguda Xile amb Manuel Azaña, on una altra barrera de Mossos barrava el pas a la part posterior del recinte per permetre també després la sortida dels convidats, molts en autobusos. A les set, això sí, l'ANC i Pínic van convocar, a mode de cloenda de la seva presència, una crema de retrats del rei al bell mig de la Diagonal —molts manifestants hi havien acudit amb fotocòpies amb la foto de Felip VI cap per avall—, i van encendre diverses fo-

gueses, en què alguns congregats també van dipositar alguna bandera espanyola actual i alguna de franquista. Poc després, el cant d'*Els segadors* va donar lloc a la marxa d'un primer grup de manifestants, fet que a les xarxes va ser durament criticat per les organitzacions que volien mantenir la mobilització, com Arran i Anonymous Catalunya. "Vergonyós, no hauríeu de desconvocar fins que el rei marxi de Catalunya", va etzibar, en una breu crítica des de Telegram que l'ANC ja responia al ma-

L'APUNT

El rei poruc copia el mètode Rajoy

Jordi Panyella

En contra del que pensa molta gent, Mariano Rajoy és un home amb recursos. Fa temps va inventar una manera de venir a Barcelona sense trepitjar la ciutat i així evitar-se escridassades i altres problemes. Feia servir algun dels auditoris que hi ha o bé a l'entrada mateix de la ciutat o a tocar d'alguna via ràpida, com ara la ronda Litoral, amb connexió directa amb l'aeroport, i

així podia dir que havia vingut a la capita de Catalunya quan no l'havia ni flairat. Això és el que van fer ahir el rei Felip VI i la seva família. Venir a Barcelona sense venir-hi. Refugiar-se en un búnquer a l'entrada mateix de l'avinguda Diagonal i parapetar-se rere un exèrcit policial. Pobres espanyols, quin futur els espera sense l'astúcia de Rajoy i sota el mantell d'un rei poruc.

S contra el rei

Moments de la manifestació ahir a la Diagonal. Va acabar amb fotos del rei cremades, com a Girona, a la dreta ■ O. DURAN / M. LLADÓ

teix canal: "Tothom és lliure de seguir la mobilització on cregui que és més útil, i és per això que calen convocatòries de tot tipus", apuntava. I seguia: "Avui la nostra acció acabava amb la crema simbòlica de fotos del rei. No hem enviat ningú a casa, hem informat de com cloïem la nostra acció de denúncia."

Sigui com sigui, encara alguns milers de manifestants es van quedar, arribant a rebre alguns avisos de la Brimo per dir que carregaria si li seguien llençant objectes, per bé que al final no va caldre. Després

d'una nova i sorollosa casolada, i de més fogueres que van provocar nous avisos policials, a quarts de nou els manifestants es van començar a dissoldre per concentrar-se a la part posterior del recinte per mirar d'obstaculitzar la marxa dels convidats, i en especial de la família reial. En aquest sentit, Anonymus va informar que, davant les dificultats als accessos, el rei, que tenia previst sortir cap a Madrid després de l'acte, al final hauria decidit dormir una segona nit a Barcelona.

Si bé en aquesta acció

no es van produir incidents destacats, a la Meridiana, que els CDR van tornar a tallar ahir, un motorista que va voler passar igualment va aixafar el peu d'un dels concentrats, que es van haver d'endur en ambulància. Segons alguns testimonis, apunten els presents, el motorista va caure i es va enfrontar als manifestants, però no va arribar a ser detingut pels cossos policials.

Concentració a Girona

Paral·lelament, mig miler de persones van participar ahir al vespre a la crema de

fotografies de Felip VI convocada pel CDR Girona Salt i La Forja a la plaça 1 d'Octubre, informa Núria Astorch. Al voltant d'una imatge del rei feta amb cartrons, els organitzadors van reivindicar Girona "com una ciutat de resistència" al domini de la corona borbònica. "Si el rei té por de trepitjar aquesta ciutat és justament per la resistència que des de fa anys s'exerceix als carrers", va manifestar una portaveu dels convocants. Després del parlament, i de cridar consignes en contra de la mo-

narquia i a favor de la república, es va fer una foguera amb la imatge i els assistents s'hi van apropar per cremar les fotos que duïen. "No tenim rei i tampoc tenim por!" i "Girona serà la tomba del feixisme", es va proclamar. Acabat l'acte, a un extrem de la plaça va aparèixer una gran pintada en què es podia llegir: "Als Països Catalans no tenim por."

Cal recordar que després de nou anys de lliurament dels premis FPdGI a les comarques de Girona, la Fundació Princesa de Girona s'ha vist obligada a

traslladar, per primer cop, aquesta activitat fora de la demarcació. La negativa de l'Ajuntament gironí a cedir l'Auditori per al lliurament dels premis anuals ja va obligar l'any passat la fundació a traslladar la cerimònia a dues poblacions de fora de la ciutat. Concretament, es va fer entre Vilablareix (Gironès) i Caldes de Malavella (Selva).

Ahir al vespre es van produir nombroses convocatòries més arreu del país contra la visita reial, com ara a Lleida, Tarragona, Reus o Granollers. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Felip VI diu que a Catalunya no hi té cabuda la violència

■ Elionor de Borbó fa el seu primer discurs a Catalunya en l'entrega dels premis Princesa de Girona i parla en català ■ Un dels guardonats, el matemàtic Xavier Ros-Oton, rep el premi amb un llaç groc

El matemàtic Xavier Ros-Oton va recollir el seu premi de mans del monarca espanyol lluint un llaç groc a la solapa de la jaqueta ■ QUIQUE GARCÍA/EFE

Mireia Rourera
BARCELONA

“En aquesta Catalunya no hi té cabuda ni la violència, ni la intolerància, ni el menyspreu als drets i llibertats dels altres”, va dir ahir Felip VI en el discurs de l'entrega dels premis Princesa de Girona que es van lliurar en un acte solemne i accidentat al Palau de Congressos de Barcelona i que va ser, també, el primer en què la seva hereva, Elionor, va fer el seu primer discurs a Catalunya, part del qual va ser en català. Ahir, precisament, se celebrava el desè aniversari d'aquests premis i, en no poder-se fer a Girona, perquè l'Auditori “no estava disponible”, es va fer a Barcelona, una ciutat que va quedar blindada per les forces de seguretat.

Felip VI, que va parlar en castellà, català i anglès (en honor a una de les premiades), va fer un dels dis-

cursos menys incendiàries dels darrers temps i va aprofitar que els premis Princesa de Girona es donen a joves promeses de diferents disciplines per valorar el compromís “de la nostra joventut i del seu futur que encarnen, avui, la màxima representació de la nostra societat, la d'un poble que va decidir fa més de 40 anys retrobar-se per conuiu junts en llibertat sota els principis democràtics”. Va destacar “la contribució de Catalunya” vers “la resta d'Espanya” i va parlar d'una Catalunya “orgullosa de la seva identitat, plural i integradora, constructiva i solidària”.

Parlar de Catalunya

Elionor de Borbó va assegurar: “De ben petites, a la meva germana, la infanta Sofia, i a mi, els nostres pares ens han parlat de Girona i de Catalunya sempre amb veritable afecte”,

Les frases

“En aquesta Catalunya no hi té cabuda ni la violència, ni la intolerància”

Felip VI
REI D'ESPANYA

“Els nostres pares ens han parlat de Girona i Catalunya amb veritable afecte”

Elionor de Borbó
PRINCESA D'ASTÚRIES I DE GIRONA

“Vivim moments difícils i és motiu de preocupació. També per a nosaltres”

Mònica Margarit
DIRECTORA GENERAL DE LA FUNDACIÓ PRINCESA DE GIRONA (FPdGI)

El significat de les presències és transcendent

“Hi ha ocasions en què les presències adquireixen un significat més transcendent que les paraules; en què, a través d'actituds, s'expressen també unes conviccions i uns sentiments profunds. I avui és una d'aquestes ocasions, una d'aquestes ocasions importants”, va dir ahir el rei d'Espanya, Felip VI, en el seu discurs, unes paraules que tenen especial significat si es té en compte que la seva presència és, precisament, el que van rebutjar ahir milers

de persones als carrers i el que va intentar evitar el govern. Tant JxCat com ERC havien demanat a la Junta Electoral Central (JEC) que no permetés l'acte per ser en període electoral i que el posés passades les eleccions. També havien rebutjat l'acte En Comú Podem i moltes persones que consideren que aquesta “presència” no era adequada en aquest moment. Però no. La JEC va dir que el rei és una figura apolítica i va mantenir l'acte. Felip

VI volia venir i va venir, tot i que va haver d'arribar amb helicòpter a l'hotel per evitar els manifestants, i no va tenir cap contacte amb els seus “súbdivs”. Felip va tancar el seu discurs dient: “Deia fa uns minuts que hi ha ocasions en què els gestos o les actituds són molt més eloqüents que les paraules.” També va recordar que ell i la reina veuen com “la princesa està començant a assumir les seves obligacions amb il·lusió i sentit del deure”.

i va continuar: “Gràcies a ells, sabem moltes coses de la història i la cultura catalanes.” Discurs breu i sense cap transcendència en un dia en què Barcelona es va bolcar per demostrar als reis que no eren benvinguts.

La cerimònia es va celebrar amb extremes mesures de seguretat. Desenes de furgonetes policials col·locades al voltant del Palau de Congressos des de bon matí van fer un cordó molt difícil de creuar i a tots els convidats els van revisar diverses vegades. Des que el 3 d'octubre del 2017 Felip VI es va alinear de forma explícita a favor de la repressió aplicada a Catalunya amb motiu de l'1-O, cada cop que el rei ha vingut a Barcelona ha hagut d'entomar moltes mostres de rebuig, cassolades i xiulets, i les protestes convocades per ahir havien aixecat molta alarma als organitzadors de l'acte. Ahir la història de rebuig al monarca es va repetir, com també es va repetir l'absència de qualsevol representant de la Generalitat.

Record pels presos

El moment més emotiu de l'acte va ser quan el rei i les seves filles van entregar el premi als guardonats d'aquest any: el neuròleg i emprenedor Ignacio H. Medrano, que va rebre el premi Empresa; el matemàtic Xavier Ros-Oton, premi Recerca Científica; l'emprenedora social Begoña Arana, premi Social, i el director d'escena Rafael R. Villalobos, premi Arts i Lletres. En aquesta edició es va reconèixer per primera vegada la tasca d'una persona jove a escala mundial amb el nou Premi Internacional, la cofundadora de l'organització internacional Humanity Crew, Maria Jammal.

El matemàtic Xavier Ros-Oton, l'únic català guardonat aquest any, va pujar a l'escenari a recollir el premi amb un llaç groc a la jaqueta en record dels presos polítics i exiliats catalans. Alhora de fer-se la foto el van col·locar en un dels extrems.

La família reial va haver d'entrar al Palau de Congressos, procedent de l'hotel, per la porta del darrere. El mateix els va passar a molts convidats, que no van poder travessar pel mig de la gentada que es manifestava. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Marcel Mauri durant la roda de premsa que va oferir ahir sota les quatre columnes de Puig i Cadafalch, a Montjuïc ■ ÒMNIUM

Barcelona debatrà que el Palauet Albéniz deixi de ser la residència oficial del rei

■ Òmniium proposa que el recinte passi a tenir un ús ciutadà i, alhora, fer-hi un acte reivindicatiu el dia 24 ■ ERC i JxCat avalen el vet de l'espai als Borbons

Francesc Espiga
BARCELONA

Com ja va succeir en reiterades ocasions durant el mandat passat, l'Ajuntament de Barcelona tornarà a ser l'àgora d'un debat, presumiblement abrandat, al voltant de la monarquia espanyola. Aquest cop, la discussió vindrà a to d'una proposta llançada ahir per Òmniium Cultural on es demana que el Palauet Albéniz, de propietat municipal, deixi de ser un recinte cedit a la família reial per utilitzar-lo com a allotjament oficial en les seves visites a la capital. Els grups sobiranistes al consistori, ERC i JxCat, no van trigar ni mig minut a fer-se seva la demanda i ja van anunciar que la portaran a votació en la comissió municipal de Presidència del dia 20.

En un indret tan icònic com són les quatre columnes amb què Puig i Cadafalch va coronar una de les falces de la muntanya de Montjuïc, i coincidint amb la visita de Felip VI, el vicepresident d'Òmniium Marcel Mauri va justificar la proposta amb l'argument

La frase

“El rei imposat pel franquisme no pot tenir cap privilegi a la capital de Catalunya ni enlloc del país”

Marcel Mauri
VICEPRESIDENT D'ÒMNIUM

La data

5.10.1929

es va inaugurar el Palauet Albéniz, en un acte que va estar presidit pel rei Alfons XIII i la reina Victòria Eugènia.

Un patrimoni amb un ús restringit

El Palauet Albéniz va ser inaugurat el 1929 com a residència oficial de la família reial durant l'Exposició Universal. Actualment encara fa aquesta tasca, tot i que l'Ajuntament de Barcelona, el propietari, també l'utilitza en

que “el rei no pot tenir cap espai a la seva lliure disposició, ni a Barcelona ni enlloc de Catalunya”. Després de recordar que Felip VI “és qui ha agreujat el conflicte polític a Catalunya amb la seva actitud negligent”, Mauri va demanar que “s'obri un debat” sobre què cal fer amb el Palauet. Òmniium, però, ja té una lleugera idea al respecte. Voldria que es convertís

els seus actes protocol·laris més pomposos. També es pot reservar per fer-hi actes privats, com ara casaments, i l'accés al públic és molt limitat: els caps de setmana només es poden visitar els jardins i, per la Mercè, l'interior.

en un equipament essencialment cultural, a imatge del Museu de la Música que s'hi va projectar durant els anys 30 però que no va arribar a arrelar. En aquesta línia, ja han entrat una petició al registre de l'Ajuntament de Barcelona per celebrar-hi un gran acte de caràcter reivindicatiu “contra la repressió”, i on també hi haurà actuacions musicals i activitats

culturals i familiars de tall divers.

Paral·lelament, JxCat i ERC ja han començat a greixar la maquinària amb vista a la discussió que hi haurà en comissió el dia 20. La voluntat és sotmetre a votació un text que, a banda de donar suport a la iniciativa del dia 24, plantegi la revocació de la cessió d'ús del Palauet Albéniz a la Casa Reial, i de denegar-ne cap de futura en qualsevol equipament o edifici de propietat municipal. “L'Ajuntament ha d'implicar-se, ha de prendre les decisions corresponents que confirmen aquest rebuig global i ciutadà a la monarquia”, manifestava ahir Ernest Maragall (ERC) mentre que Elsa Artadi (JxCat) expressava: “Ens sembla una vergonya que el rei espanyol vingui aquests dies a fer campanya a Barcelona.” Tenint en compte la correlació de forces entre regidors sobiranistes -15- i els anomenats constitucionalistes -16- a l'Ajuntament de Barcelona, els 10 de BComú són més que indispensables perquè la proposta prosperi. ■

VISITA A LES EXPOSICIONS

Una visita pensada especialment per a famílies que inclou un recorregut per l'exposició i activitats participatives dins de l'espai expositiu.

Dissabte 9 de novembre | 18 h

Visita en família

“Construint nous mons. Les avantguardes històriques a la col·lecció de l'IVAM. 1914-1945”:

Formes modernes (+8)

Dissabte 30 de novembre | 18 h

Diumenge 1 de desembre | 12 h

Visita taller familiar

Accés directe: Bosc de llet (+8)

TALLERS

Dissabte 16 de novembre | 18 h

Diumenge 17 de novembre | 12 h

Vegetals electromusicals (+7)

Potencia la imaginació i la creativitat mitjançant reptes científicotecnològics.

Dissabte 23 de novembre | 18 h

Diumenge 24 de novembre | 12 h

Encaixos. Un edifici que amaga formes geomètriques (+3)

El nostre amic interactiu Quiric convidarà els més menuts a experimentar amb la geometria.

VOLS REBRE TOTES LES NOVETATS
AL CORREU?
SUBSCRIU-TE A CAIXAFORUM.ES

CaixaForum.es · Ciutadans, 19

CaixaForum ^{Girona}
"la Caixa"

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Dolors Bassa.** Exconsellera de Treball, Afers Socials i Famílies, condemnada a dotze anys de presó pel Tribunal Suprem per l'1-O

“Tenia i tinc la sensació de ser un dels caps de turc d'un escarment col·lectiu”

VALORACIÓ • “Qualsevol sentència que no fos l'absolució era una injustícia immensa, però 12 anys de presó és un intent de venjança miserable” **CONFUSIÓ** • “L'error fa que rebi conseqüències penals que no em pertocarien” **GREUGE** • “Si no és un procés polític, per què Mundó i Borràs, que van deixar la política, han estat condemnats només a inhabilitació?”

Miquel Riera
PRESÓ DEL PUIG DE LES BASSES

Dolors Bassa (Torroella de Montgrí, Baix Empordà, 1959), exconsellera de Treball, Afers Socials i Família de la Generalitat de Catalunya, compleix dotze anys de presó al centre penitenciari del Puig de les Basses, prop de Figueres, al seu Empordà natal, condemnada per sedició, malversació de fons públics i desobediència pel Tribunal Suprem pel referèndum de l'1-O. Una sentència que ha indignat Dolors Bassa i que li ha deixat, segons comenta, amb la sensació que el dret penal i la seva defensa “no han servit per a res”. Bassa, que ahir va rebre El Punt Avui personalment al Puig de les Basses en una conversa a través del vidre dels locutoris d'uns quaranta minuts –vegeu crònica adjunta– ha contestat aquesta entrevista per escrit i responent a un qüestionari previ enviat per aquest diari.

Com es troba?

Han estat uns dies molt complicats. Qualsevol sentència que no fos l'absolució era una injustícia immensa, però 12 anys de presó és un intent de venjança miserable. Estic profundament indignada, empenyada perquè només volen escarmentar-nos, i fer por als ciutadans, sense pensar en el dolor ni en la inutilitat de les seves accions. Després d'aquests primers dies de sotrac emocional, he tornat a la quotidianitat de la presó i tot i no estar-hi bé (a la presó jo mai hi estaré bé) m'adapto a l'entorn. Sobrevisc, com diu la Carme Forcadell, i em dona al·licient pensar que ens en sortirem.

Com ha encaixat la dura sen-

Si el delictes que vam cometre era organitzar un referèndum que no es va fer, per què ens condemnen?”

tència de dotze anys de presó que li ha imposat el Suprem?

Com he pogut. Evidentment trista, però també indignada i, com us deia, empenyada. Estic molt enfadada. És evident que el judici no ha servit, que els testimonis i les proves de la defensa no han estat tinguts en compte, que hem estat testimonis i protagonistes d'una farsa. I una cosa és quan deïem que podia passar i l'altra és evidenciar-ho amb proves. Els que diuen que el judici va ser just, que lleixin les tres planes de les cinc-centes de la sentència de quins són els delictes que m'imposen! I llavors que vinguin a veure'm i m'ho diguin a la cara.

Havia confiat en algun moment que podria ser absolta?

No hi tenia gaire confiança. Però sí, confiava en el dret penal. I com a mínim pensava que les proves de defensa havien desmuntat els pretesos delictes, el relat fictici i la majoria dels arguments testimonials de l'acusació. Per això, i comptant que el dret penal és individual, mai vaig pensar en una condemna de dos dígits.

A més, l'han confosa amb la consellera d'Ensenyament.

Una prova més de judici polític. Aquest error suposa que m'ad-

Han prevalgut els atestats de la Guàrdia Civil a qualsevol prova. No s'ha considerat cap testimoni”

judiquen més responsabilitats i conseqüències penals que no em pertocarien a mi. Un error d'autoria, impropï d'haver-lo atribuït a una persona que ha tingut dos anys de presó preventiva, que a la instrucció no hi sortia i que han tingut quatre mesos de judici per saber qui soc. També hi ha errades com no haver tingut en compte les proves testimonials ni les pericials de la defensa que desmuntaven efectivament alguns arguments acusatoris. Per exemple, en relació a la malversació, a correus electrònics enviats o rebuts o al paper dels sindicats. En la sentència, tornen a confondre l'aturada de país amb la vaga convocada formalment.

Creu que sí, com van fer Carles Mundó o Meritxell Borràs, hagués renunciat a presentar-se el 21-D i haver deixat la política, la seva condemna hauria estat la mateixa?

Sembla evident que no es jutgen fets, sinó idees i intencions polítiques. Amb aquesta decisió, el Tribunal llança una idea molt clara: si segueixes en política se't castiga, i busca que te n'hagis de penedir.

Què li comenten les altres preses, de la seva condemna?

El dia 14 d'octubre, quan vaig

Segons la pericial dels Mossos, no hi va haver cap centre de votació que fos titularitat de la meva conselleria”

rebre la sentència, elles ho van veure per la televisió. En arribar al mòdul al migdia algunes ploraven i totes van venir a abraçar-me i a donar-me ànims. Ho troben una aberració. No entenen que sigui la que tinc la condemna més alta de totes les quaranta-set internes del mòdul (només una em supera), quan n'hi ha que tenen delictes de sang greus (homicidis, assassinats) i de salut (tràfic de drogues). Elles havien fet apostes de quina seria la condemna sabent el que em demanava la fiscalia, i cap va dir mai dos dígits. Han quedat molt sorpreses.

Després d'haver llegit la sentència, com la valora?

És un error històric. Que porta que moltes persones sentin indignació i ràbia. I que en l'aspecte col·lectiu es visqui com una venjança cap al moviment independentista, i concretament cap a nou persones que som demòcrates, de pau i innocents. Però també a disminuir més la confiança en el poder judicial i a provocar un gran distanciament entre la ciutadania en general i la valoració positiva de la justícia.

L'ha sorprès que saltés el delictes de rebel·lió i que, finalment, contra la petició de la fiscalia i del que havia mantingut l'ins-

tructor Llaena, la condemna sigui per sedició?

El que em sorprèn és que ens condemnin per sedició quan no hi va haver cap tipus de violència. L'única violència que vam veure va ser la dels cossos de seguretat de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional l'1 d'octubre cap a una ciutadania indefensa i que només volia exercir el seu dret a vot. No hi va haver cap altre tipus de violència. Tampoc estic d'acord en la sedició. Pense que han confós un adjectiu, el de mobilitzacions multitudinàries per mobilitzacions tumultuàries, i així condemnen drets fonamentals com el de manifestació i reunió.

La sentència diu que vostè va tenir una intervenció decisiva en el referèndum per garantir que els centres de votació estiguessin oberts el dia 1 “blindant-los davant una eventual negativa dels seus directors”. Recorda quants centres de votació depenien del seu departament? Semblaria que aquí també li atribueixen competències d'Ensenyament, oi?

I tant! Però hi ha tantes errades i afirmacions que no són veritat... És una mostra més que és un judici polític i que hi ha molts arguments per rebatre la sentència. Com us deia abans, aquest error suposa que m'adjudiquen més responsabilitats i conseqüències penals que no eren meves. En el judici la meua defensa va evidenciar que els centres cívics que es van posar a disposició l'1 d'octubre no arribaven ni a l'1% dels col·legis electorals. I també van presentar una prova pericial perquè es confirmés quants centres de votació eren de titularitat de la conselleria que jo liderava segons la llista dels Mossos. Doncs

Dolors Bassa, en una fotografia de finals del 2017, poques setmanes abans que fos empresonada per segon cop ■ LLUÍS SERRAT

no n'hi havia cap.

També diuen que va adoptar "decisiones executives imprescindibles" per poder fer el referèndum. Com ho valora?

El mateix. Han prevalgut els atestats de la Guàrdia Civil a qualsevol prova. Hem vist que no s'han tingut en compte els

testimonis presentats per la meva defensa. I es continua alegant que jo donava instruccions als sindicats per un correu informatiu, encara que els seus representants van venir a negar-ho. Vaig tenir i tinc la sensació de ser un dels caps de ture d'una venjança i escarment col·lectiu.

També li retreuen que encoratges la participació i la mobilització social i també un missatge a Twitter en què defensa "la llibertat, la democràcia i el mandat dels catalans?"

Doncs no hi veig cap delictes en aquesta frase. Sempre he defensat, defenso i defensaré la llibertat, la democràcia i el mandat

que sorgeixi de les urnes. I aquest text l'entenen com a encoratjar a la mobilització?

La sentència afirma que el referèndum va ser un engany i que al final l'únic que es pretenia era pressionar el govern espanyol per celebrar un referèndum acordat. Va ser així?

Si és així, què hi faig jo com a condemnada en una presó?, si segons ells el delictes era organitzar un referèndum que no es va fer, per què ens porten a judici i ens condemnen? No s'entén. El que va ser un engany va ser la resposta d'uns policies i guàrdies civils com a cossos de seguretat per a la ciutadania i d'un estat democràtic, quan el que van impartir va ser cops de porra i violència.

El president del Tribunal manté que no s'ha tractat d'un procés polític. Què li diria?

Que si no es tracta d'un procés polític per què en Carles Mundó i la Meritxell Borràs tenen una sentència d'inhabilitació i no de dotze anys de presó com la meva o la d'en Raül Romeva, per exemple, si les decisions de govern són consensuades i s'assu-

Les imatges de les mobilitzacions em fan sentir orgullosa de la gent del país, que no claudica davant la injustícia"

meixen cooperativament? Fins i tot ho vam remarcar en un acord de govern. O per què la Carme Forcadell ha estat jutjada per aquest tribunal i no al TSJC com la resta de companys de la mesa del Parlament?

Què opina d'altres aspectes de la sentència com quan nega rotundament el dret a decidir i penalitza la desobediència?

Es crea un precedent molt perillós a l'Estat, que posa en dubte i en qüestió drets fonamentals com ara el dret a manifestació, de reunió, a votar, a la desobediència civil.

Com ha viscut la reacció de la ciutadania a la sentència?

Les imatges de les Marxes per la Llibertat amb els carrers plens de gent, de la vaga general, les manifestacions arreu del país... Tot això em fa sentir orgullosa de la gent del país, una gent que no claudica davant la injustícia i que clama llibertat. Aquestes mobilitzacions crec que són reflex de la decepció, de la tristesa, però també de l'enuig i la indignació que la sentència ha provocat en la ciutadania. De fet, aquesta primera setmana estava força tocada, el sotrac emocional em costava autoges-

Continua a la pàgina següent

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Dolors Bassa.** Exconsellera de Treball, Afers Socials i Famílies, condemnada a dotze anys de presó pel Tribunal Suprem per l'1-O

Ve de la pàgina anterior

tionar-lo, i va ser aquesta reacció de la ciutadania que em va canalitzar la indignació en fer-me de nou i en saber-me acompanyada.

Com valora els incidents que hi va haver els primers dies?

Evidentment veure segons quines imatges no m'ha agradat. No em representen ni a mi ni a la resta de companys empresonats, els qui pretenguin defensar res per la via violenta, ni ara ni mai. Però també veig que hi ha una clara voluntat de criminalitzar i associar a la violència el moviment independentista, quan aquest moviment ha estat sempre pacífic, cívic i democràtic, i ho demostren les nombroses manifestacions que s'han

Veure determinades imatges no m'ha agradat. Veig que hi ha una clara voluntat de criminalitzar l'independentisme"

fet durant anys i també les dels últims dies. Però no vull perdre mai de vista que quan l'estat de dret aplica la força genera violència, i això és només una reflexió, no serveix per a excusa de res, eh.

L'ha sorprès la capacitat de mobilització de #Tsunami democràtic?

No m'ha sorprès. És normal que la ciutadania vulgui respondre massivament contra una sentència injusta, aberrant i que busca la venjança. A més, la mobilització social és una part essencial d'aquest procés d'independència. Sense les mobilitzacions de la gent no podem avançar. El Tsunami Democràtic ha aconseguit mobilitzar molta gent en accions concretes. Això també és la unitat que tant demanem, unitat d'acció i unitat estratègica.

Què li ha semblat la repressió policial i judicial, amb càrregues contundents, la intervenció de la Policia Nacional i l'enviament a la presó d'uns quants joves?

Com deia abans, no ens representen els qui pretenguin defensar res per la via violenta. Ara bé, que tampoc en quedi cap dubte, l'abús policial és absolutament inadmissible i impropri d'una democràcia. Una

LA CRÒNICA

Bollards amb la cara de la Dolors, a l'entrada de la presó ■ MR.

El cel de l'Empordà, des d'una cel·la

Dia radiant, amb núvols estirats per una mica d'aire de tramuntana. El Puig de les Basses és un mirador de l'Empordà. S'hi veu lluny el Montgrí, tan enyorat per la Dolors, tancada injustament en aquesta presó odiosa. Des de la cel·la veu el cel del seu Empordà. Millor que no veure res, però quina ràbia, segur que pensa la consellera, que ens saluda somrient des de l'altra banda del vi-

dre del locutori. Tenim quaranta minuts per parlar-hi. Una misèria. La voldríem tot un dia, un mes, un any, tota la vida. Lliure.

Arriba caminant amb una crossa. A mitjan setembre va caure i es va trencar un peu. "Ara ja estic molt millor, però vaig passar quatre dies aïllada a la cel·la, sense poder anar enlloc, ni a fer les trucades diàries", explica amb un somriure a la boca.

Diu que està molt indignada

per la sentència. "I molt enfadada." "Confia en el dret penal, però no ha estat així. El meu advocat em comenta que no hauria calgut contractar-lo", diu.

Li van comunicar la sentència a les nou del matí. "Vaig començar a cridar «fills de puta» i un dels funcionaris del Suprem em va amenaçar d'obrir-me un expedient. Els vaig dir que, si volien, que n'obriessin cinquanta. Van callar."

Valora molt la solidaritat de les altres internes. "No entenen la meua condemna. I van plorar en saber-la", explica mostrant una polsera independentista que li va portar una interna que va sortir de permís.

Coneguda la sentència, diu que es va enfonsar. "Les mobilitzacions de la gent em van enfortir. D'altra banda, ara almenys tinc un objectiu: febrer del 2021, quan podré tenir el segon grau."

És optimista sobre el futur, tot i la forta repressió policial i judicial. "Cal obtenir un bon resultat en les eleccions de diumenge i continuar pressionant. No podran obviar-nos sempre."

Ha ajudat en Pau i en Robert, els nois de Llagostera i Girona ingressats per les protestes. "Vam aconseguir que estiguessin a la mateixa cel·la i ens trobem en les activitats. Estan forts ara mateix". Diu, però, que no vol ningú més a la presó "Cridàvem: «No hi ha prou presons per a tanta gent», però no hi vull ningú més. Que ningú faci que res que l'hi pugui portar. A la presó no s'hi fa res. Només hi ha temps per pensar i temps per enfadar-te", conclou.

De cop, deixem de sentir-la. La comunicació s'ha tallat sense avisar. Acostem les mans al vidre per dir-nos adeu. Se'n va, somrient, malgrat tot. ■

l'acusen d'haver fet marxa enrere. Què n'opina?

Que és totalment fals. Esquerra Republicana no s'ha mogut ni un mil·límetre dels objectius pels quals porta més de 88 anys lluitant, la República catalana i un país socialment just i pròsper. I ara que hem arribat fins aquí, tampoc ho farà. Esquerra Republicana està composta per companys i companyes compromesos amb la llibertat, la justícia i la igualtat. I jo represento ERC, així que el que digui que fa marxa enrere que vingui aquí a veure'm!

La seva germana Montse tornarà a ser cap de llista? L'ha sorprès com a política? S'ho hauria imaginat mai?

La Montse és una persona compromesa amb la justícia i la lli-

ERC no s'ha mogut dels objectius pels quals porta 88 anys lluitant: la República i un país socialment just i pròsper

bertat. És, a més de germana, una gran amiga. Sempre ha estat i està al meu costat. És una ferma activista i no s'arronsa davant les injustícies. Que jo mateixa la pugui votar, que sé que portarà no sols la meua veu sinó la de tots els represaliats al Congrés, em fa sentir plenament orgullosa. Es mirarà a la cara als carcellers i no deixarà que desinformin amb el seu relat fictici de violència. Sé que s'hi deixarà la pell i parlarà de democràcia, igualtat i llibertat en tots els àmbits on pugui.

Demararà l'indult? L'acceptarà si l'hi donen?

Ara el que farem és continuar denunciant per la via judicial. Primer un incident de nul·litat al mateix Tribunal Suprem per les errades, després el recurs al Tribunal Constitucional. Esgotar la via judicial de l'Estat per poder anar al Tribunal d'Estrasburg. El camí és llarg. Aquesta setmana ho hem vist amb el cas Atutxa; onze anys ha tardat a anul·lar-se la causa. Però res em fa preveure que qui ens ha condemnat injustament i venjativament ens doni un indult. Denunciarem a totes les instàncies possibles la injustícia que s'ha comès i lluitarem perquè retorni a la política un conflicte polític. ■

polícia democràtica no empresona els seus ciutadans pel fet de manifestar-se. Sempre estaré al costat dels més dèbils. Sense fissures. No es pot posar la gent a la presó per haver anat a una manifestació, veiem com es vulneren, de nou, drets bàsics com el de manifestació i protesta. De fet, el poder de l'Estat a través de la fiscalia està utilitzant la presó preventiva com una eina de repressió política. S'ha d'aturar de manera immediata aquesta onada repressiva.

Quina ha de ser la resposta dels partits a partir d'ara? Creu que és possible una unitat d'estratègia?

Després d'una sentència que ens empresona durant un segle, el conflicte polític no s'acaba, al contrari, ara més que mai cal una solució política i democràtica perquè aquest és un conflicte polític. Però veiem com se'ns respon només amb repressió, amenaces, negant-se a dialogar i reactivant les clavegueres. Davant d'això crec que ja tenim una resposta consensuada, amb les formacions independentistes i sobiranistes, i que apel·la una gran majoria de les catalanes i els catalans, que és un front antirepressiu, que demana l'amnistia, la nostra llibertat i el dret a l'autodeterminació. Sense oblidar mai l'objectiu: la

República

Hem d'anar a eleccions al Parlament de Catalunya?

Hem d'anar cap a aquell camí que més enforteixi i faci avançar l'independentisme i el sobiranisme, tornant a prendre la iniciativa. Hem de preparar i consensuar el proper embat amb l'Estat espanyol, un embat que ha de ser democràtic, decisiu i definitiu. Qualsevol resposta que ens enforteixi com a moviment serà benvinguda, però no si ens afebleix.

El seu partit, ERC, ha rebut algunes crítiques d'alguns sectors de l'independentisme, que

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Junqueras porta Sassoli als tribunals de la UE

El líder d'ERC demanda el president de l'eurocambra per haver-se negat a protegir-lo com a eurodiputat electe

Natàlia Segura Raventós

El líder d'ERC, Oriol Junqueras, porta el president de l'eurocambra, David Sassoli, als tribunals de la Unió Europea pel cas de la seva immunitat. Enmig de la campanya electoral, la seva defensa obre una nova via judicial a Europa amb una demanda contra l'Itàlia davant el Tribunal General de la UE per haver-se negat a protegir-lo com a eurodiputat electe. Si s'admet a tràmit, Junqueras ja tindrà dos casos a

David Sassoli, en una trobada amb Josep Borrell ■ ARXIU

Luxemburg en relació amb el seu escó.

Després que les autoritats espanyoles no el dei-

xessin sortir de la presó per fer els tràmits exigits a l'Estat espanyol per ser eurodiputat, Junqueras va

sol·licitar a Sassoli una intervenció urgent que garantís la seva immunitat. Tanmateix, el 22 d'agost el president va respondre que "no estava en condicions" de fer res perquè la Junta Electoral Central li havia dit que el líder d'ERC no havia adquirit la condició d'eurodiputat.

Dos mesos més tard i al límit del termini per recórrer-hi en contra, ahir la defensa de Junqueras va presentar un recurs d'anul·lació al Tribunal General en què exigeix la nul·litat d'aquesta denegació per "arbitraria" i poc "motivada". De fet, critica que no fes servir cap "informe jurídic" ni "jurisprudència" per justificar el rebuig.

En aquest sentit, denuncia que simplement va passar la pilota a l'Estat, malgrat que aquest fet s'està discutint als tribunals europeus. El mateix Tribunal Suprem va expressar els seus dubtes al Tribunal de Justícia de la UE sobre l'abast de la immunitat de Junqueras, una qüestió que s'ha de resoldre els pròxims mesos. ■

Crida del govern al civisme durant les mobilitzacions

La consellera Alba Vergés informa que ja no queden ferits hospitalitzats

Redacció
BARCELONA

El gabinet de seguiment del govern de la Generalitat creat arran de la sentència del Tribunal Suprem del judici de l'1-O es va reunir una altra vegada ahir al matí abans de les protestes per la visita de Felip VI per fer una valoració dels darrers esdeveniments i també per preparar com afrontar les mobilitzacions prèvies a les eleccions espanyoles, per les quals fa una "crida a mantenir aquesta actitud cívica", com en les de la setmana passada, que, en termes generals, assegu-

La consellera de Salut, Alba Vergés ■ ACN

ren que es van desenvolupar de manera "democràtica i pacífica".

La consellera de Salut, Alba Vergés, també va informar que ja no hi ha cap dels ferits dels darrers aldarulls ingressat en centres hospitalaris. ■

vols seure?

en totes les cadires
20%
fins 30 novembre

cal rei

www.calrei.com

Restaurant

Ca La Nati
-ALBONS-
RESERVES: 972 78 80 44

Comença la temporada d'escudella
- cada dimecres -

Espígul
IMMOBILIÀRIA

Pis Estació
4 habitacions

Venda

Dúplex de 114 m2 en àtic.
Habitacions totes dobles amb dos banys complets, cuina menjador amb sortida a balcó gros i parking.

227.000€

972 220 110
Pl. Marquès de Camps, 3 - Girona

finques
Pous

tenim el comprador ideal per al teu immoble.

Si vols vendre el teu immoble en les millors condicions.

TRUCA'NS ARA 93 790 39 45

Disposem d'una àmplia cartera de clients interessats en comprar a Mataró i al Maresme

MATARÓ · C/ Pujol 20 · 08301 · finquespous@finquespous.cat · tel. 93 790 39 45

Ei propietari!
No perdís el temps,

Valoració GRATUÏTA

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Laura Borràs Cap de llista de Junts per Catalunya al Congrés

“No hem vingut a fer partidisme, hem vingut a salvar el país”

ARAGONÈS· “No m’agradaria que Sánchez digués de mi que soc una independentista raonable” **PASSAT**· “Duran i Lleida no hauria regalat mai un vot a canvi de res” **FUTUR**· “No sé si estaré tota la legislatura al Congrés. Estaré treballant sempre on es consideri que puc fer la feina de més profit pel país”

Emili Bella
BARCELONA

La cap de llista de Junts per Catalunya el 10-N al Congrés, Laura Borràs, va fer un esforç ahir per poder atendre El Punt Avui tot i no trobar-se bé.

No regalareu el vot a canvi de res i no faríeu president Pedro Sánchez si no és per l'autodeterminació. És realista esperar un referèndum per part de Pedro Sánchez?

Més que ser realista és necessari que Pedro Sánchez assumeixi la responsabilitat que li dona el fet de presentar-se com a candidat i aspirar a ser president del govern espanyol. Nosaltres no vam donar el vot a canvi de res perquè el cost del que està en joc en aquestes eleccions és tan descomunal que no es pot malbaratar cap vot. Tenim al davant un Estat espanyol que, governi qui governi, actua amb Catalunya amb la contundència que ho està fent, però en concret Pedro Sánchez, i per això no vam votar la seva investidura, és algú que ha fet efectiva també aquesta repressió i a més persisteix en l'antipolítica, que és no voler despenjar un telèfon ni assegurar en una taula. Es va aixecar, de fet, d'un diàleg en què el que hi havia sobre la taula era el problema polític que té Catalunya amb l'Estat espanyol, que s'ha de resoldre políticament. Esperem que tothom entengui que l'única solució se-

rà política, no judicial, no repressiva, no policial. I per això ens presentem. Esprem que qui hi hagi amb aquesta responsabilitat a l'Estat entengui que els nostres vots només seran a canvi de poder desbloquejar la situació parlant d'autodeterminació, alliberant els presos, retornant els exiliats, reparant tot el mal dels represaliats i instant-nos a fer política.

Hi ha tantes possibilitats que Pedro Sánchez doni la competència per celebrar un referèndum com que JxCat l'investeixi?

El referèndum està despenalitzat. Justament el PSOE el va treure del Codi Penal espanyol. Per tant, la capacitat de poder organitzar un referèndum pactat ha de ser acordada bilateralment. Han de deixar de pensar en Catalunya d'una manera subsidiària, colonial. S'ha de poder parlar de Catalunya bilateralment assumint que és un subjecte polític, adreçant-s'hi d'aquesta manera, i si el que està demanant la ciutadania de Catalunya amb uns percentatges molt majoritaris és poder decidir el futur políticament, fer possible aquesta opció.

Què diria a un votant indecís que no sap si votar JxCat o la CUP?

Jo m'adreçaria a tots els votants independentistes, no només als que votin la CUP. Els diria que la nostra és una opció que ja ha demostrat que és ferma, que està absolutament compromesa amb l'objectiu de la indepen-

dència i de fer valdre els nostres vots, de ser una veu forta a Madrid per poder fer valdre allò que ja hem fet. Quan et presentes en unes eleccions la millor garantia és poder mostrar el teu full de serveis, què és el que tu has fet, i, en aquest sentit, el nostre compromís ha estat clar i insubornable des del primer moment. Això és el que els diria als votants indecisos: que votin, que vagin a votar, perquè tot aquell espai que no ocupem nosaltres serà ocupat contra nosaltres, tot allò que nosaltres no estiguem treballant per Catalunya, s'ocuparà per fer-ho en contra. I després, que tinguin present aquesta coherència, fermesa i compromís sense fissures per una solució política al conflicte polític.

Quina diferència hi ha entre el que ofereix JxCat a Madrid i el que ofereix la CUP a Madrid en termes d'eix nacional?

D'entrada, el que ofereix diferent JxCat de qualsevol altre vot independentista és la unitat. ¿Que la CUP es presenti a les eleccions espanyoles perquè hagi descobert que vivim una situació excepcional és un problema? No. El que és un problema és que ni tan sols es plantegi de fer una proposta conjunta ni consultar altres forces que sí que havíem ofert una proposta conjunta. Nosaltres sí que som els qui entenem que davant de la fortalesa de l'Estat espanyol i davant d'aquesta contundència repressiva, que és el camí que

El que pot oferir JxCat, a diferència d'altres forces independentistes, és el valor de la unitat

ha triat amb el suport de totes les forces unionistes, hem d'estar també més junts que mai i més units que mai per poder fer front a aquest embat. El que pot oferir JxCat, a diferència d'altres forces independentistes, és el valor de la unitat, que em sembla que no és gens menyspreable tenint en compte aquest context. Per nosaltres el més important és poder aconse-

Els ministres del PSOE posen molt difícil a la ultradreta ser ultradreta

guir els nostres objectius amb la màxima força possible, i això passa per la unitat.

Quan dieu que no regaleu el vot esteu remarcant indirectament que ERC sí que ho fa.

No ho vam dir nosaltres, va ser el president del govern en funcions en la investidura fallida, que va dir gràcies a ERC per haver-li donat els vots a canvi de

La cap de llista de JxCat al
Congrés, Laura Borràs, ahir al
Parlament ■ ORIOL DURAN

res. Va ser així d'explícit. Nosaltres pensem que els vots sempre tenen un valor extraordinari, però en aquest context encara més. Demanar el vot per després cedir-lo d'aquesta manera a qui actua contra nosaltres, d'entrada em sembla una manera de malgastar-lo. Tu demanes el vot per fer forta la teva posició, no per regalar-li a qui et vol derrotat, a qui està aplicant la repressió, a qui manté la pressió, l'exili i no busca cap solució de naturalesa política. És per això que nosaltres diem que els nostres vots no seran donats a canvi de res. El cost global de 100 anys de presó per a les persones que van fer possible el referèndum d'autodeterminació de l'1-O i el que marca la sentència, que gairebé voldria que durant cent anys ningú es preocupés de parlar de la independència, és tan alt que nosaltres no ho podem malgastar a canvi de res.

L'altre dia Francesc de Dalmases deia que ni el més autonomista, Josep Antoni Duran i Lleida, regalaria el vot. ERC és més autonomista que Duran i Lleida?
Si ERC és o no autonomista és una pregunta que hauríeu de fer a ells. Jo crec que és essencialment veritat que Duran i Lleida no hauria regalat mai un vot a canvi de res. El catalanisme polític el que ha fet sempre a l'Estat espanyol ha estat justament fer forts els seus vots i aconseguir contrapartides als seus vots per Catalunya. Nosaltres sabem que l'autonomia està caducada. Que tenia data de caducitat ja ho vam veure l'1-O, però és que ara està radicalment caducada, perquè ni tan sols ens permetrien recuperar l'autonomia que teníem. El nivell d'intervenció de l'Estat espanyol des del 155, que continua vigent, només anirà a més, fent més efectiva aquesta repressió. Ni tan sols volent ser

autonomistes no tornariem a ser allà on érem. L'autonomia és un camí sense retorn i només podem anar endavant, per això ens fem forts en el lema *Ni un vot enrere*. Tots els vots ens han de servir per avançar. L'autonomia és una pantalla passada.

Quan sent que Pedro Sánchez afirma que Pere Aragonès és un "independentista raonable", què pensa?

El que pugui pensar Pedro Sánchez sobre la condició de raonable o no tenint en compte que ell s'ha mostrat tan poc raonable a l'hora de fer efectiva la responsabilitat que té com a cap del govern en funcions, desatentant les peticions de diàleg... Quan el president de la Generalitat t'insta a parlar sobre una situació política concreta, no agafar el telèfon és una resposta molt poc raonable, des del meu punt de vista. El que ell considera que és raonable o no... Pre-

guntin a ERC si això ho consideren un favor que els fa Pedro Sánchez o no; a mi, almenys, no m'agradaria que ho digués de mi.

Per què no es va fer un acte conjunt a Lledoners amb ERC pels dos anys de l'empresonament del govern?

La resposta a la unitat sempre s'ha de demanar a qui la rebutja, no a qui l'ofereix. Per tant, la pregunta també l'haureu de formular a ERC. L'any passat hi va haver un acte unitari que s'havia plantejat des d'Òmnium i l'ANC. Nosaltres hi érem. Aquest any ha coincidit que queia en campanya. Per nosaltres l'acte també hauria estat unitari perquè entenem que hi ha coses que estan per damunt del partidisme. No hem vingut aquí a fer partidisme, hem vingut a salvar el país de la situació que té. I a fer-ho políticament.

Qui és el responsable que tants dies després de la sentència encara no hi hagi hagut una resposta institucional?

Hem fet autocrítica. Jo ho vaig fer d'entrada, perquè em vaig adonar que segurament havíem estat tan preocupats per veure com seria aquesta sentència i les implicacions que tindria per als directament afectats que la resposta no va estar a l'altura de les circumstàncies i, sobretot, no va estar a l'altura de la determinació que hem vist al carrer. Jo aquesta autocrítica ja l'he feta. És cert que no formo part de les institucions, però efectivament crec que la resposta institucional que s'havia previst no ha estat a l'altura del que la sentència requeria.

Qui es lamentarà més de la repetició electoral?

Qui va poder evitar-la és qui més en sortirà escaldat. Normalment la supèrbia de considerar que la gent no vota bé no és una bona consellera a l'hora de generar unes altres eleccions. La responsabilitat que estiguem fent una repetició elec-

Nosaltres la violència la condemnem, l'Estat espanyol la condecora

toral cau directament i totalment sobre la incapacitat de Pedro Sánchez per no haver fet un govern, podent-lo haver fet amb Podem, que hauria estat el seu aliat, almenys sobre el paper, ideològicament més proper. Va poder fer un govern amb Podem i ho va rebutjar i, en canvi, va mirar cap a la dreta de Ciutadans i el PP, també sense èxit. La responsabilitat d'anar a les eleccions recau directament sobre la incapacitat de Pedro Sánchez, segurament perquè tenia unes enquestes que li auguraven uns resultats més bons i va jugar a la ruleta de les eleccions.

Quin ministre del PSOE salvaria?

Hi ha una competició aferrissada per qui mira de ser més radical, en el pitjor sentit del terme, més extremista, i posen molt difícil a la ultradreta ser ultradreta. Ministres com Grande-Mar-

Continua a la pàgina següent

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Laura Borràs Cap de llista de Junts per Catalunya al Congrés

Ve de la pàgina anterior

laska o Borrell, o la *notaria mayor del reino*, per no parlar de la vicepresidenta, Carmen Calvo, naturalment. Jo, amb qui m'he entès més, és obvi per la meua trajectòria prèvia com a consellera, és amb el ministre de Cultura.

I per aquí no hi podria haver un fil de diàleg?

Jo no he tingut mai cap problema per parlar amb el ministre. Tenim una bona relació personal, tot i que ell sap que he defensat també aferrissadament els nostres interessos. Sempre li vaig agrair que em digués que tenia raó quan li posava xifres i propostes sobre la taula. Li deia que la independència cultural econòmicament parlant ja ens l'han donat i que ara la volíem del tot. Jo m'he entès amb ell, la qual cosa vol dir que en principi si algú segués a la taula seria possible poder-nos entendre. El problema és que estan desapareguts en combat.

Qui ha despertat el fantasma del feixisme?

Ah, però estava adormit? Resulta que hem de parlar baixet per no despertar-lo, però jo crec que és evident, ara que han tret la mòmia del dictador del Valle de los Caídos, que cal un procés de desfranquització seriós de les institucions espanyoles, perquè el que s'ha demostrat és que hi és molt present i molt viu, d'una manera molt preocupant.

Què ha vingut a fer el rei a Barcelona?

A amagar-se. Sembla que el monarca no pot passejar-se pel carrer al seu regne. La quantitat de població que li dona suport és ínfima. Això potser li hauria de fer plantejar algunes coses. Jo ja vaig intentar-ho en la meua conversa, també li vaig traslladar aquest sentiment.

Quan vinguin les eleccions al Parlament, qui ha de liderar l'espai de JxCat?

Això ho decidirem conjuntament, justament perquè és un espai amb moltes veus, molt plural i transversal, fet que genera de vegades la dificultat de trobar una veu única. Jo estic per la polifonia i la diversitat, que sempre és més difícil de gestionar, però alhora sempre és més rica i dona una visió molt més àmplia. Han vingut un seguit d'eleccions, una rere l'altra, i per tant en lloc d'estar treballant en benefici propi, estem posant-nos al servei del país. Quan passi aquest període electoral trobarem la manera

Laura Borràs, amb una papallona groga, com quan va anar a veure el rei Felip VI ■ ORIOL DURAN

d'organitzar-nos i fer valdre els nostres actius. De moment tenim un president que està fent la seva feina, que la farà fins al darrer moment amb tot el compromís amb el poble de Catalunya, i quan hi hagi d'haver noves eleccions, ja ho veurem.

S'estarà tota la legislatura al Congrés?

Ah, però ja dones per fet que hi haurà legislatura?

Tard o d'hora.

Davant la incapacitat manifesta de Pedro Sánchez, si encara té un escenari més fragmentat i esmicolat, o ha renovat molt les seves habilitats polítiques, cosa que vista la seva trajectòria dubto, o veurem què passa.

Si hi ha legislatura, la passarà sencera al Congrés?

Estem parlant de futuribles. No ho sé. Jo estaré treballant sem-

pre on es consideri que puc fer la feina de més profit per al conjunt del país.

Si inhabiliten el president, Quim Torra, per la pancarta a favor dels presos polítics del balcó de la Generalitat, què cal fer, anar a eleccions o canviar de president?

Ja ho veurem. Jo crec que és bastant greu normalitzar sempre les situacions que tenim, però que un president pugui quedar inhabilitat per una pancarta que diu veritats com punys és com perquè el país que ho permet s'ho preguntí. Nosaltres sempre estem més reaccionant al que passa, perdent el focus de qui genera aquestes situacions antidemocràtiques. Pot ser molt legal, perquè la llei la utilitzen ells, però ni és legítim ni és just. Veurem, si això finalment passa, quina és la manera d'afrontar-ho. Nosaltres sempre

estem fent front a l'embat repressiu, i ho farem també en aquestes circumstàncies, si això es produeix.

El cap de llista al Senat de JxCat, Roger Español, demana que el conseller Miquel Buch plegui.

El cap de llista al Senat va viure l'1-O en primera persona. Li va canviar la vida el fet que una bola de goma li buidés l'ull i tot el que passa aquests dies fa que es remoguin moltíssimes coses. Està en contra de la brutalitat policial, com ho estem tots. Jo també he estat una veu que des del primer moment l'ha denunciada, i ha dit que no representa tampoc el cos dels Mossos d'Esquadra. S'ha de ser extraordinàriament curós a l'hora de parlar i extrapolar al conjunt el que són casos violents concrets, que han de ser apartats, estudiats i s'han de prendre les mesures més oportunes, cosa que, per

cert, ja s'està fent a la conselleria d'Interior amb l'auditoria interna més gran que s'hagi fet mai. És evident que hi ha un problema a la Brimo i que s'han de prendre mesures. El conseller ho està fent. Nosaltres tenim mecanismes per detectar aquests casos que no volem en els Mossos. S'està fent aquesta investigació, hi haurà una comissió d'investigació al Parlament i compareixerà el mateix conseller d'Interior. Aquesta és la diferència respecte de la Policia Nacional. Segurament els policies que han estat protagonitzant imatges massives de violència policial, en el millor dels casos seran condecorats. Nosaltres la violència la condemnem, l'Estat espanyol la condecora.

És compatible atiar la mobilització i reprimir-la després amb els Mossos?

No crec que hagi de ser una qüestió de compatibilitat. Nosaltres tampoc atiem, nosaltres som al carrer amb la gent que es mobilitza. Això de pensar que la gent surt al carrer perquè algú altre li ho diu és força paterna-

El fet que surti també la policia al carrer quan hi ha molta gent és el que ha generat alguns episodis de brutalitat policial

lista. La gent ha entès que aquesta sentència els interpellava directament, i la catalana és una societat que tradicionalment s'ha autoorganitzat de múltiples maneres, des del cooperativisme fins als ateneus. La tradició d'autoorganització de la societat catalana ve de molt lluny, i aquesta sentència no podia deixar indiferent la població. Nosaltres el que hem fet és sortir al carrer al costat de la gent. El fet que surti també la policia al carrer quan hi ha molta gent és el que ha generat alguns episodis de brutalitat policial, com hem vist, per part de la policia espanyola d'una manera molt clara, amb imatges d'estudiants asseguts i de càrregues absolutament incomprensibles. Quan barreges la indignació i hi ha un component policial poden aparèixer imatges com aquestes que no ens representen en absolut. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Instants previs a l'inici del debat electoral, amb Pablo Casado (PP), Pedro Sánchez (PSOE), Santiago Abascal (Vox), Pablo Iglesias (Unides Podem) i Albert Rivera (Cs) ■ J.C. HIDALGO (EFE)

Sánchez durà al Codi Penal la prohibició de referèndums

■ Es radicalitza recuperant la presó abolida per Zapatero el 2005 ■ El PSOE ho rebutjava al febrer
■ Casado exigeix la llei de seguretat i Abascal vol il·legalitzacions ■ Rivera exhibeix una llamborda

David Portabella
MADRID

El Pabellón de Cristal de la Casa de Campo de Madrid va acollir ahir a la nit l'únic debat de candidats a la presidència del govern espanyol, amb la novetat que a Pedro Sánchez (PSOE), Pablo Casado (PP), Albert Rivera (Cs) i Pablo Iglesias Unides Podem) s'hi afegia l'ultradretà Santiago Abascal, el líder de Vox que els socialistes ja van voler portar als debats de l'abril sent extraparlamentari, i que va afavorir el xoc amb la dreta d'arrel franquista. Sense pròlegs perquè el primer bloc era sobre Ca-

talunya i la cohesió territorial, Sánchez es va anticipar al tots contra un amb un cop d'efecte escorat a la dreta: recuperar la prohibició en el Codi Penal de la mera convocatòria de referèndums –amb pena de presó– que va abolir José Luis Rodríguez Zapatero, imposar a tot l'Estat una nova assignatura obligatòria titulada *educació en valors civils, constitucionals i ètics* i posar fi a "l'ús sectari de TV3" amb l'elecció de la CCMA amb dos terços del Parlament, un model que ja és vigent.

Si bé va descol·locar les tres dretes, l'anunci de Sánchez és una esmena al

seu passat: el PSOE va votar al febrer en contra d'una iniciativa al Congrés de Dolors Montserrat (PP) per recuperar la presó per a qui convoqui o participi en una consulta com la de l'1-O del 2017. "El PP fa el ridícul amb aquesta proposta", va dir el 19 de febrer la portaveu Adriana Lastra (PSOE) sobre la mesura que Sánchez prometia ahir.

El president espanyol, que segons els sondejos ara lluita més per reeditar els 123 escons que no pas per millorar-los, també va criminalitzar Jaume Asens –per "acompanyar profugos de la justícia" a

l'exili fent d'advocat– per explicar per què no pacta amb Iglesias.

"Catalunya és nació?"

Que Sánchez s'apropiés del llegat d'Aznar per afrontar la crisi catalana va enervar Casado, que li va recordar que va ser el socialista Zapatero el que va abolir l'article del Codi Penal que "va frenar el pla Ibarretxe". Mirant als carers catalans en la visita de Felip VI, Casado va exigir a Sánchez l'aplicació de la llei de seguretat contra "les escenes de violència". "Catalunya és una nació? Sí o no? Quantes nacions hi ha?", va preguntar Ca-

sado a Sánchez acorralant-lo i deixant-lo sense resposta. Perquè ahir Sánchez no va fer el pas –com sí que va fer en les primàries del PSOE contra Susana Díaz– de definir Catalunya com a nació, i va parlar només de "regions que en els seus estatuts es fan dir nacionalitats". "A l'abril eren els indults i ara són les nacions...", es va resignar Sánchez al·ludint a la pressió rebuda als platós el 22 d'abril, quan va ser acorralat pel PP i Cs a l'hora de dir si concediria o no un indult als presos polítics, aleshores ni tan sols eren condemnats sinó que el judici estava en marxa.

"Qui va indultar terroristes de Terra Lliure és el PP. A qui se li va escapar Puigdemont és al PP", va dir Sánchez a Casado.

Rivera, el que més es jugava ahir perquè tots els sondejos situen Cs en la irrellevància dels 15 escons, va preferir que el cop d'efecte regnés sobre el contingut, i en el bloc català va exhibir una llamborda de Barcelona fracturada. "Això no és una pedra del mur de Berlín, és una llamborda de la meua ciutat, Barcelona. Li sembla normal, senyor Sánchez, que volin les llambordes a Urquinaona i al passeig de Gràcia?", va etzibar el líder de Cs. Per Vox, Abascal exigia la il·legalització dels partits independentistes i la detenció del govern.

Iglesias evoca Suárez

Si bé Adolfo Suárez era citat com a patrimoni abans pel PP i Cs, ahir va ser Iglesias qui va evocar la valentia del centrista a l'hora de rescatar la Generalitat de legalitat republicana amb el retorn de Josep Tarradellas des de l'exili com a mirall per al present. "S'equivoca si busca la dreta como a aliats per solucionar la situació a Catalunya", va advertir Iglesias a Sánchez.

Organitzat per l'Acadèmia de la Televisió, l'únic debat televisiu de presidenciables del 10-N va costar 700.000 euros. ■

Les frases dels candidats

“Reformaré el Codi Penal per portar-hi un nou delictes i prohibir la celebració de referèndums”

Pedro Sánchez
PRESIDENT I CANDIDAT DEL PSOE

“Proposa ara el que el PSOE amb José Luis Rodríguez Zapatero va modificar el 2005. Catalunya és nació?”

Pablo Casado
PRESIDENT DEL PP

“No és del mur de Berlín, és una llamborda de Barcelona. Li sembla bé que volin a Urquinaona?”

Albert Rivera
PRESIDENT DE CIUTADANS

“Senyor Sánchez, s'equivoca si busca la dreta como a aliats per solucionar la situació a Catalunya”

Pablo Iglesias
SECRETARI GENERAL D'UNIDES PODEM

“Vox té alternativa patriòtica davant els del consens progre de la defensa cega de l'estat autònic”

Santiago Abascal
PRESIDENT DE VOX

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Jutges i metges obvien el protocol d'Istanbul el 18-O

■ L'Observatori del Sistema Penal denuncia que als empresonats no se'ls va oferir revisió mèdica o que es va fer davant de la policia ■ Tenen 11 testimonis i en faran 8 més a Puig de les Basses i Brians

Mayte Piulachs
BARCELONA

Jutges, metges i forenses no han complert el protocol d'Istanbul de prevenció de la tortura i els maltractaments policials, en almenys una part dels casos de joves detinguts pels disturbis arreu de Catalunya després de la sentència, i especialment el 18 d'octubre passat. És la constatació i denúncia de l'equip de juristes i psicòlogues de l'Observatori del Sistema Penal i dels Drets Humans (OSPDH) després d'entrevistar-se amb 11 dels 28 joves en presó preventiva (ara en són 26, amb la llibertat de dos nois ahir). L'entitat ja va alertar, la setmana passada, de les vexacions policials rebudes per alguns d'ells, especialment a la comissaria de Via Laietana, però també pels Mossos en detencions i als furgons.

El Síndic de Greuges, a través del Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura, fa tres anys va fer una campanya de difusió i sensibilització perquè tots els professionals sanitaris dels CAP i dels centres penitenciaris coneguessin i implantessin les actuacions d'aquest protocol, que bàsicament se centren en dos aspectes: visitar els detinguts sense presència policial perquè puguin explicar-se amb llibertat o justificar el motiu pel qual cal presència policial, a més de fer atestats mèdics detallats de les lesions i si concorden amb els maltractaments relatats per la persona. L'Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses de Catalunya té un protocol d'actuació propi aprovat el 2016.

L'Observatori, que dirigeix Iñaki Rivera, exposa que a Tarragona cap jutge va oferir als detinguts ser visitats pel forense, i en el cas dels jutjats de Barcelona, van fer visites amb policies al davant. També es relata que als CAP, alguns joves detinguts van ser at-

Familiars dels joves empresonats, en l'acte de suport a Barcelona, dissabte passat ■ ACN

Álvaro i David, lliures, però hi ha casos "prebèl·lics"

A les vuit del vespre d'ahir es va convocar una concentració a la plaça de la Vila de Parets del Vallès per rebre en David i l'Álvaro, els dos veïns de 21 anys i amics de ben petits del municipi, que després de disset dies en presó preventiva acusats de tirar pedres a un furgó policial dels Mossos el 18-O, ahir al migdia es va anunciar la seva posada en llibertat provisional. En la resolució, el titular del jutjat d'instrucció 32 de Barcelona, José Antonio Cruz de Pablo, constata "amb la ingent documentació aportada per la seva defensa", que "és més que evident el seu arrelament" al municipi, un fet que foragita

el seu risc de fugida.

L'advocat defensor, Eduardo Cáliz, d'Alerta Solidària, va confirmar ahir que han aportat al jutjat un munt de documents de suport als joves, des d'entitats fins al mateix alcalde, Jordi Seguer, d'Ara Parets-ERC. El penalista, hi va afegir, però, que presentaran recurs contra la mesura cautelar imposada als dos nois de prohibició d'assistir a manifestacions. "Presentarem un recurs perquè es un dret fonamental, a més ells no tenen antecedents ni cap sanció i, per tant, es manté intacta la seva presumpció d'innocència", va sostenir Cáliz.

En la resolució, el magis-

trament sosté que sí que hi ha risc de reiteració delictiva perquè "l'evident crispació política i social ha degenerat en disturbis, alguns dels quals prebèl·lics". Hi afegeix que davant els indicis recollits en l'atestat que fixa una mesura menys limitadora, com és que no puguin assistir a protestes, i alhora se'ls obliga a presentar-se setmanalment al jutjat, ja que continuen acusats de desordres públics. Els fets del 18-O seran investigats pel jutjat d'instrucció 25 que aquell dia era d'incidències i que va rebre la petició policial de bolcar el contingut dels mòbils d'alguns dels detinguts per saber si estaven organitzats.

trament sosté que sí que hi ha risc de reiteració delictiva perquè "l'evident crispació política i social ha degenerat en disturbis, alguns dels quals prebèl·lics". Hi afegeix que davant els indicis recollits en l'atestat que fixa una mesura menys limitadora, com és que no puguin assistir a protestes, i alhora se'ls obliga a presentar-se setmanalment al jutjat, ja que continuen acusats de desordres públics. Els fets del 18-O seran investigats pel jutjat d'instrucció 25 que aquell dia era d'incidències i que va rebre la petició policial de bolcar el contingut dels mòbils d'alguns dels detinguts per saber si estaven organitzats.

trament sosté que sí que hi ha risc de reiteració delictiva perquè "l'evident crispació política i social ha degenerat en disturbis, alguns dels quals prebèl·lics". Hi afegeix que davant els indicis recollits en l'atestat que fixa una mesura menys limitadora, com és que no puguin assistir a protestes, i alhora se'ls obliga a presentar-se setmanalment al jutjat, ja que continuen acusats de desordres públics. Els fets del 18-O seran investigats pel jutjat d'instrucció 25 que aquell dia era d'incidències i que va rebre la petició policial de bolcar el contingut dels mòbils d'alguns dels detinguts per saber si estaven organitzats.

trament sosté que sí que hi ha risc de reiteració delictiva perquè "l'evident crispació política i social ha degenerat en disturbis, alguns dels quals prebèl·lics". Hi afegeix que davant els indicis recollits en l'atestat que fixa una mesura menys limitadora, com és que no puguin assistir a protestes, i alhora se'ls obliga a presentar-se setmanalment al jutjat, ja que continuen acusats de desordres públics. Els fets del 18-O seran investigats pel jutjat d'instrucció 25 que aquell dia era d'incidències i que va rebre la petició policial de bolcar el contingut dels mòbils d'alguns dels detinguts per saber si estaven organitzats.

La xifra

26

empresonats hi ha a Catalunya (12 a Barcelona, 6 a Girona, 6 a Lleida i 2 a Tarragona) després de la sentència.

cama al CAP de Manso de Barcelona, on els agents van estar tota l'estona custodiant-los.

Davant certes queixes, el Departament de Salut va fer un comunicat el 22 d'octubre en què assegura que "els cossos i forces de seguretat als dispositius sanitaris no poden vulnerar injustificadament el dret a la intimitat dels pacients ni suposar un obstacle per al normal desenvolupament de l'activitat sanitària" i admetia una irregularitat en les urgències de l'hospital Santa Tecla de Tarragona.

Avui l'equip de l'Observatori visitarà quatre empresonats al penal de Puig de les Basses i, demà, quatre més a les presons de Brians 1 i Brians 2. El tracte a les presons és "exquisit", indiquen des de l'Observatori, que desitja que sigui "sempre" així. La previsió és tancar l'informe a principis de desembre i, si cal, mantenir el dispositiu obert si hi ha noves ordres de presó, com ara en el cas de l'Eric de Terrassa, dictada després de tres dies incommunicat a la comissaria de la Verneda. Les entrevistes es realitzen amb un mateix formulari i les ja fetes constaten que "no són casos aïllats" de mala praxi policial i judicial, sinó procediments "calcats". Pel que fa al cas en què dues noies relaten que la policia va pegar als nois a Via Laietana i que un d'ells va ser portat a urgències, encara no ha estat identificat. I, a banda que els afectats denunciïn els maltractaments al jutjat, l'informe es vol presentar a les Nacions Unides i al Consell d'Europa. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs

Pactes

Fins ara, i de cara al 10-N, no s'ha aconseguint saber amb qui pactarà el guanyador per poder governar i presidir La Moncloa. Hi ha països en què és d'obligat compliment democràtic explicar abans de les eleccions els pactes. Aquí, els partits polítics s'han guardat prou d'explicar les seves intencions per a després de les eleccions. En tot cas, els líders avisen amb qui no pensen pactar. És el cas del PSOE, que afirma que no pactarà amb el PP, tot i que és una afirmació poc creïble, perquè a hores d'ara tot està en mans de l'aritmètica parlamentària i de les sumes que es facin diumenge que ve. Val a dir que un pacte PSOE-PP seria de curta durada i que al cap de pocs mesos faria desaparèixer una de les dues forces. En un país sense cultura de pacte es menjarien l'un a l'altre. Aquesta fórmula només va funcionar en circumstàncies estranyes al País Basc després de l'etapa Ibarretxe.

Al PSOE no li està sortint prou bé la repetició electoral. Segons algunes enquestes, s'ha estancat a la baixa i fins i tot és possible que obtingui menys vots que el 28-A. Pedro Sánchez no dona la sensació que sigui capaç de trobar solucions al contenciós entre Catalunya i Espanya, un fet que ben segur li suposaria vots a Catalunya, i prefereix fer un discurs que no s'ha diferenciat del PP ni de Ciutadans i heus aquí l'estancament. No està aconseguint fer pujar el seu vot a Catalunya.

Aquest cop el PP no té vot amagat i les enquestes els visualitzen a l'alça. Vox podria esdevenir la gran sorpresa de diumenge a la nit. S'està apuntant que hi haurà menys participació i que Vox podria aconseguir ser la tercera força a l'Estat per damunt d'Unides Podem, que resisteix. Pactarà el PSOE amb ERC, que s'apunta com la guanyadora a Catalunya? O preferirà l'abstenció del PP i governar en minoria? O unes terceres eleccions i que hi hagi un caos total a Espanya?

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'acampada, en mans de la junta electoral

▣ Ciutadans vol que es declari il·legal la protesta a la plaça Universitat ▣ Qüestió electoral o de seguretat, el dilema

Jordi Panyella
BARCELONA

Patata calenta per a la junta electoral de Barcelona i, potser, per a algun dels cossos de seguretat que actuen a Catalunya, ja siguin els Mossos, la Policia Nacional o la Guàrdia Civil. L'autoritat judicial que regeix el procés electoral que culmina diumenge amb l'obertura dels col·legis de votació haurà de resoldre un recurs presentat pel partit de Ciutadans que demana que l'acampada de joves que es duu a terme a la plaça Universitat sigui declarada il·legal i que, en conseqüència, es procedeixi al seu desallotjament.

La junta electoral només pot intervenir en la qüestió si es considera que

La frase

“Hi ha proclames independentistes que coincideixen amb programes electorals d'alguns partits”

Lorena Roldan
DIPUTADA DE CIUTADANS

l'acampada interfereix de forma efectiva en el debat electoral, en cas contrari la qüestió serà considerada una matèria d'índole de seguretat i la seva resolució serà competència directa de l'Ajuntament i el cos de la Guàrdia Urbana, que podria rebre l'auxili dels Mossos d'Esquadra. De moment, però, ni la conselleria d'Interior ni l'Ajuntament de Barcelona consideren una priori-

tat el desallotjament, segons les fonts consultades per aquest diari.

Si la junta acaba determinant que s'ha de posar fi a l'acampada, ho haurà de fer mitjançant un mandat que ordeni l'actuació policial, perquè és evident que el miler de joves que hi ha acampats no tenen intenció d'anar-se'n, encara menys si els obliguen per la força.

Sense anar gaire lluny, ahir mateix els de l'acampada van difondre un comunicat en què alertaven del risc que siguin desallotjats per la força i demanaven a la població que els faci costat per impedir que aquesta hipòtesis es faci realitat.

En cas d'una actuació policial, no és clar quin dels cossos de seguretat

Dos nens juguen, ahir, al camp de futbol de l'acampada de la plaça Universitat ■ J.P.

acabaria actuant. D'entrada, sembla evident que són els Mossos d'Esquadra, amb competències en ordre públic a Catalunya, els que haurien d'executar l'ordre judicial de forma prioritària, però tampoc cal descartar que aquestes ordres les puguin arribar a rebre directament la Policia Nacional o la Guàrdia Civil, que actuen també a

requeriments dels jutges que sol·liciten el seu auxili.

Per explicar la presentació del recurs, Ciutadans va organitzar ahir una més de les seves habituals compareixences que busquen el cos a cos amb l'adversari polític, a peu de carrer, aquest cop amb els estudiants plantats a plaça Universitat, que no van dubtar a escri-

dassar Lorena Roldan quan la diputada es va plantar al lloc per explicar el seu propòsit. Roldán va fonamentar la petició de declarar il·legal l'acampada pel fet que a la plaça es fan proclames independentistes que coincideixen amb les dels partits sobiranistes que es presenten a les eleccions de diumenge. ■

Quinzena d'aniversaris pels presos polítics

PERSISTIR • Sant Fruitós de Bages, Manresa o Artés han sortit al carrer aquest cap de setmana com cada dia des de fa dos anys per reclamar l'alliberament **PROPERES** • Barcelona, Reus, Terrassa o Vilafranca hi arriben en els propers dies

Joan Rueda
SANT FRUITÓS DE BAGES

És un aniversari que cap d'ells volia celebrar, però aquests primers dies de novembre la desena de poblacions del país que reclamen, cada dia, l'alliberament dels presos polítics, arriben als dos anys de mobilització permanent. “Ningú es pensava que duraria tant, però hi serem fins que faci falta”, constatava en David Vila, de Sant Fruitós de Bages, o “per nosaltres no serà que la flama s'apagui”, reblava en David Miret, de Vilafranca del Penedès, fa uns dies en declaracions a aquest diari. Justament, Sant Fruitós de Bages, on

va néixer, divendres va fer dos anys, la iniciativa Música per la Llibertat, va reunir més de cent cantaires a la plaça de l'ajuntament. La iniciativa havia sorgit l'1 de novembre del 2017, quan l'Anna Ortega va baixar al carrer el dia 1 de novembre de l'any passat, just el dia abans que la magistrada Carmen Lamela empresonés tot el govern català que no havia marxat a l'exili, i va tocar la seva flauta travessera acompanyada dels seus dos fills. L'Anna feia dies que volia tocar *El cant dels ocells* com a protesta per l'empresonament dels Jordis, però no trobava un instrument que feia almenys vint anys que no tocava. En pocs dies, la seva acció havia

La concentració de Sant Fruitós de Bages, divendres passat ■ EPA

corregut i ja no tocava sola. Fins avui. Dissabte passat van ser Manresa i Artés els que van arribar als dos anys de mobilització diària. Però aquesta commemoració, que no pas celebració, continuarà arreu del país. Entre d'altres –Bescanó, per exemple, ja va fer dos anys que es mobilitza el 16 d'octubre passat–, Barcelona, Reus, Vilafranca o Terrassa arribaran als dos anys de mobilització diària en aquesta primera quinzena de novembre. Concretament, el col·lectiu Enriqueta Gallinat, a l'esquerra de l'Eixample de Barcelona, arribarà als dos anys demà, dimecres; Reus, dijous; Vilafranca del Penedès, dimarts, dia 12, i Terrassa, el dijous 14. ■